

TIN VUI MỪNG LỚN

*25 Bài Đọc Tĩnh Nguyện
Dành Cho Mùa Vọng*

JOHN PIPER

Tin Vui Mừng Lớn

Các sách khác của John Piper

Battling Unbelief

Bloodlines

Brothers, We Are Not

Professionals

Coronavirus and Christ

The Dangerous Duty of Delight

Desiring God

Does God Desire All to Be

Saved?

Don't Waste Your Life

Expository Exultation

*Fifty Reasons Why Jésus Came
to*

Die Finally Alive

Five Points

Future Grace

God Is the Gospel

God's Passion for His Glory

A Godward Heart

A Godward Life

A Hunger for God

Lessons from a Hospital Bed

Let the Nations Be Glad!

A Peculiar Glory

The Pleasures of God

Providence

Reading the Bible

Supernaturally

Seeing and Savoring Jésus

Christ

Spectacular Sins

A Sweet and Bitter Providence

Taste and See

Think

This Momentary Marriage

*What Jésus Demands from the
World*

When I Don't Desire God

Why I Love the Apostle Paul

TIN VUI MỪNG LỚN

*25 Bài Đọc Tĩnh Nguyện
Dành Cho Mùa Vọng*

John Piper

Nội dung

Lời tựa

Lời giới thiệu: Chúa Jêsus mong muốn điều gì vào Giáng sinh này?

- Ngày 1 Chuẩn bị một Con đường (Lu-ca 1:16-17) 21
- Ngày 2 Đức Chúa Trời vĩ đại của Ma-ri (Lu-ca 1:46-55) 25
- Ngày 3 Chuyển thăm viếng được mong đợi từ lâu (Lu-ca 1:68-71)
29
- Ngày 4 Dành cho những người nhỏ bé của Đức Chúa Trời (Lu-ca
2:1-5) 33
- Ngày 5 Không có đường tránh từ đò Sọ (Lu-ca 2:6-7) 37
- Ngày 6 Bình an cho những ai được Đức Chúa Trời vui lòng (Lu-ca
2:12-14) 41
- Ngày 7 Đấng Mê-si đối với các nhà thông thái (Ma-thi-ơ 2:1-2) 45
- Ngày 8 Ngôi sao lạ ở Bết-lê-hem (Ma-thi-ơ 2:2) 49
- Ngày 9 Hai kiểu chống đối Chúa Jêsus (Ma-thi-ơ 2:3) 55
- Ngày 10 Vàng, nhũ hương và một dược (Ma-thi-ơ 2:10-11) 59
- Ngày 11 Vì sao Chúa Jêsus đến (Hê-bơ-rơ 2:114-15) 63
- Ngày 12 Thay thế một hình bóng (Hê-bơ-rơ 8:1-2) 69
- Ngày 13 Thực thể cuối cùng đây rồi (Hê-bơ-rơ 8:1-2,5) 73
- Ngày 14 Biến điều đó thành sự thật cho dân Ngài (Hê-bơ-rơ 8:6) 77

Ngày 15	Sự sống và cái chết vào ngày Giáng sinh (Giăng 10:10)	81
Ngày 16	Sự rút lui thành công nhất của Đức Chúa Trời (Phi-líp 2:9-11)	85
Ngày 17	Sự cứu rỗi vĩ đại nhất có thể hình dung được (Giê-rê-mi 31:31)	89
Ngày 18	Hình mẫu Giáng sinh cho truyền giáo (Giăng 17:18)	93
Ngày 19	Giáng sinh dành cho sự tự do (Hê-bơ-rơ 2:14-15)	97
Ngày 20	Giáng sinh hiệp một (I Giăng 3:8)	101
Ngày 21	Sự ra đời của Đấng có từ ngàn xưa (Giăng 18:37)	105
Ngày 22	Để bạn có thể tin (Giăng 20:30-31)	109
Ngày 23	Món quà không thể tả của Đức Chúa Trời (Rô-ma 5:10-11)	115
Ngày 24	Hai mục đích của Giáng sinh (Giăng 3:7-8)	119
Ngày 25	Ba món quà Giáng sinh (I Giăng 2:1-2; 3:7-8)	123
	Kết luận: Khúc Kinh Thánh Giáng sinh yêu thích của tôi	129
	Phụ lục: Hình bóng trong Cựu ước và sự xuất hiện của Đấng Christ	135
	Phụ lục Kinh Thánh	135

Lời tựa

Mùa vọng là dành để tôn thờ Chúa Jêsus, để chúng ta bày tỏ lòng khát khao Đức Chúa Trời.

Mùa vọng là mùa của sự kiên nhẫn đợi trông, của niềm mong chờ đầy hy vọng, của việc tìm kiếm những linh hồn bị hư mất và nhìn xem lịch được đánh dấu bởi nhiều Hội thánh, gia đình Cơ Đốc, và những người theo Chúa. Không có mạng lệnh nào trong Kinh Thánh truyền phải giữ Mùa vọng. Đây không phải là điều bắt buộc nhưng là một truyền thống được hình thành trong lịch sử Hội thánh như một thời gian chuẩn bị cho ngày Giáng sinh. Nhiều người trong chúng ta nhận thấy Mùa Vọng là mang tính thách thức thuộc linh, có thể tận hưởng và có ích lợi.

Từ ngữ Mùa Vọng [*advent*] trong tiếng Anh xuất phát từ *adventus* trong tiếng La Tinh, có nghĩa là “sự đến.” Mùa Vọng về cơ bản trong việc xem mỗi tháng 12 là sự đến đầu tiên của Chúa Jêsus cách đây hai thiên niên kỷ. Nhưng sự đến lần thứ hai của Chúa Jêsus cũng gần rồi, như lời bài Thánh ca Giáng sinh nổi tiếng “Phước Cho Nhân Loại” trình bày rõ ràng:

Chúa đến tiêu diệt ác khiên bệnh tật,
Tật lê không sinh trên đất;
Chúa đến đem lại suối phước chân thật,
Tràn ngập mọi vùng họa ương,
Tràn ngập mọi vùng họa ương,

Nguyên rùa biến ra phước ân thiên thượng¹

Mùa Vọng bắt đầu vào Chúa nhật thứ tư trước Giáng sinh và kết thúc vào đêm Giáng sinh. Điều này có nghĩa nó bắt đầu sớm nhất, tùy thuộc vào Chúa nhật đó nhằm vào ngày nào, là ngày 27 tháng 11 và bắt đầu trễ nhất là ngày 3 tháng 12. Mặc dầu mùa Chay (mùa chuẩn bị cho lễ Phục sinh) là bốn mươi ngày (cộng thêm sáu Chúa nhật của mùa này), độ dài của Mùa Vọng trong khoảng từ 22 đến 29 ngày.

Cơ Đốc nhân trên khắp thế giới có những cách khác nhau để kỷ niệm Mùa Vọng và có những cách thể hiện khác nhau. Có người thì thắp nến. Có người thì ca hát. Một số ăn kẹo. Có người thì tặng quà. Có những người treo vòng hoa. Nhiều người trong chúng ta thực hiện tất cả những điều trên. Trải qua nhiều thế kỷ, chúng ta đã phát triển nhiều cách tốt đẹp để mở rộng sự kỷ niệm sự đến của Chúa Jêsus vượt xa hơn 24 giờ ngắn ngủi của ngày 25 tháng 12. Sự nhập thể của Con Đức Chúa Trời, “vì chúng ta và vì sự cứu rỗi chúng ta,” như một bài tín điều cổ xưa đã nói, quá ý nghĩa để kỷ niệm chỉ trong một ngày. Thật vậy, đó là điều mà chúng ta sẽ kỷ niệm suốt cả cõi đời đời.

Chúng tôi cầu nguyện để tập tành nguyện nhỏ này có thể giúp bạn để Chúa Jêsus là trung tâm và báu vật lớn nhất trong Mùa Vọng của bạn. Những ngọn nến và những viên kẹo có chỗ của nó, nhưng chúng tôi muốn bảo đảm rằng trong suốt tháng 12 vội vã và tất bật, nhưng chúng ta vẫn thiết tha yêu kính Chúa Jêsus trên hết.

Vì vậy, hãy “Mau Mau Cùng Nhau Đến Tôn Thờ” có lẽ là chủ đề chính của những bài đọc cho Mùa Vọng này.² Những sự suy niệm này đều là về sự tôn thờ Đấng Christ, là Chúa. Có

¹ Isacc Watts, “Joy to the World,” 1719.

² John Francis Wade, “O Come, All Ye Faithful,” 1751.

những chỗ bạn sẽ nghe thấy lời van nài “Hỡi Em-ma-nu-ên, xin hãy đến”, và những chỗ khác, “Kìa Thiên Binh Cùng Vang Tiếng Hát”³ Và tất nhiên, chúng ta sẽ có một lễ vật từ các nhà thông thái. Nhưng nhân vật trung tâm là Chúa Jê-sus—hài nhi hạ sinh tại Bết-lê-hem, Đấng Thân-nhân được bọc bằng khăn, nằm trong máng cỏ, đích đến của Ngài là đời Gô-gô-tha, được Cha Ngài sai xuống để chết và sống lại cho con dân Ngài.

Phần giới thiệu được thiết kế để đọc trước khi Mùa Vọng bắt đầu (hoặc bất cứ lúc nào suốt Mùa Vọng). Phần kết luận có thể được đọc như một sự tuyển chọn thêm cho Ngày Giáng sinh (hoặc bất cứ lúc nào trước đó, đặc biệt nếu bạn tò mò về phần Kinh Thánh Giáng sinh yêu thích của Mục sư John). Phần phụ lục về hình bóng Cựu ước và sự đến của Đấng Christ kết hợp với sự tĩnh tâm cho tháng 12 (và bạn sẽ tìm thấy một ghi chú trong những dấu ngoặc ở đó).

Nguyện xin Chúa vui lòng khiến cho lòng tôn thờ của bạn dành cho Chúa Jê-sus càng sâu sắc và ngọt ngào hơn trong Mùa Vọng này.

David Mathis

Chủ biên

Khao Khát Đức Chúa Trời

³ John Mason Neale, trans., “O Come, O Come, Emmanuel,” 1861; Charles Wesley, “Hark! The Herald Angels Sing,” 1739.

Lời giới thiệu

Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng thế.

GIĂNG 17:24

LỜI GIỚI THIỆU

Chúa Jêsus Mong Muốn Điều Gì Vào Giáng Sinh Năm?

Chúa Jêsus muốn điều gì trong mùa Giáng sinh này? Chúng ta có thể tìm thấy câu trả lời trong lời cầu nguyện của Ngài. Ngài xin Đức Chúa Cha điều gì? Lời cầu nguyện dài nhất của Ngài là Giăng 17. Đỉnh điểm sự khát khao của Ngài nằm trong câu 24.

Trong tất cả những tội nhân không xứng đáng trên thế gian này, có những người Đức Chúa Trời đã “ban họ cho” Chúa Jêsus. Họ là những người Đức Chúa Trời đã kéo đến với Con Ngài (Giăng 6:44, 65). Đây là những *Cơ Đốc nhân*—những người đã *tiếp nhận* Chúa Jêsus là Cứu Chúa đã chịu đóng đinh và sống lại, là Cứu Chúa và Kho Báu của cuộc đời họ (Giăng 1:12; 3:17; 6:35; 10:11, 17-18; 20:28). Chúa Jêsus phán Ngài muốn họ ở với Ngài.

Thỉnh thoảng chúng ta nghe nhiều người nói rằng Đức Chúa Trời tạo nên con người vì Ngài cô đơn. Vì thế họ nói: “Đức Chúa Trời tạo ra chúng ta để chúng ta ở với Ngài.” Chúa Jêsus có đồng ý với điều này không? À, Ngài có nói rằng Ngài thực sự muốn chúng ta ở với Ngài! Vâng, nhưng tại sao?

Chúng ta cùng xem tiếp phần còn lại của câu Kinh Thánh. Tại sao Chúa Jêsus muốn chúng ta ở với Ngài?

... để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con, là vinh hiển Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng thế.

Đó sẽ là một cách kỳ lạ để thể hiện sự cô đơn của Ngài. “Con muốn [họ] ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh hiển của Con.” Thực ra, điều này không bày tỏ sự cô đơn của Ngài. Nó thể hiện sự quan tâm của Ngài đối với sự thỏa mãn khát khao *của chúng ta*, không phải sự cô đơn *của Ngài*.

Chúa Jêsus không cô đơn. Ngài, Đức Chúa Cha và Đức Thánh Linh thoả lòng sâu sắc trong mối liên hệ Ba Ngôi. Chúng ta, không phải Ngài, mới đang đói khát thứ gì đó. Và những gì Chúa Jêsus muốn cho ngày Giáng sinh là để chúng ta trải nghiệm những gì chúng ta thực sự được tạo ra—ngắm xem và tận hưởng vinh quang của Ngài.

Ồ, Đức Chúa Trời sẽ khiến điều này chìm ngập trong linh hồn chúng ta! Chúa Jêsus đã tạo ra chúng ta (Giăng 1:3) để ngắm xem sự vinh hiển của Ngài.

Ngay trước khi Chúa Jêsus lên thập tự giá, Ngài đã nài xin Cha những ước ao sâu thẳm: “Cha ôi, Con *muốn* [Con ước ao!] Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ *ngắm xem sự vinh hiển của Con*.”

Nhưng đó chỉ là một nửa những gì Chúa Jêsus muốn trong những lời cầu nguyện sau cùng, đỉnh điểm của Ngài. Tôi chỉ muốn nói rằng chúng ta thực sự được tạo ra để ngắm xem và *tận hưởng* vinh quang của Ngài. Đó có phải là những gì Ngài muốn—rằng chúng ta không chỉ ngắm xem vinh hiển Ngài mà còn tận hưởng, thưởng thức, vui sướng, trân quý và yêu mến vinh quang ấy? Hãy xem xét câu 26, câu cuối cùng:

Con đã tỏ danh Cha ra cho họ, Con lại sẽ tỏ ra nữa, để cho *tình yêu thương của Cha dùng yêu thương Con ở trong họ*, và chính mình Con cũng ở trong họ nữa.

Đó là câu kết trong lời cầu nguyện. Đây là mục tiêu *cuối cùng* Chúa Jêsus dành cho chúng ta? Nó không chỉ đơn thuần là ngắm xem vinh hiển Ngài, nhưng là để chúng ta yêu Ngài với cùng một tình yêu mà Đức Chúa Cha đã dành cho Ngài: “để cho tình yêu thương của Cha dùng yêu thương Con ở trong họ.”

Mong muốn và mục tiêu của Chúa Jêsus là để chúng ta ngắm xem vinh hiển Ngài, và sau đó chúng ta có thể yêu điều mà chúng ta ngắm xem với tình yêu Cha đã dành cho Con. Ngài không có ý nói rằng chúng ta chỉ đơn thuần *bắt chước* tình yêu của Đức Chúa Cha dành cho Đức Chúa Con. Ý Ngài là chính tình yêu của Đức Chúa Cha trở thành tình yêu chúng ta dành cho Đức Chúa Con—rằng chúng ta yêu Con với tình yêu mà Cha dành cho Con. Đây là điều mà Đức Thánh Linh hình thành và ban cho trong đời sống chúng ta: tình yêu đối với Đức Chúa Con bởi Đức Chúa Cha qua Chúa Thánh Linh.

Điều Chúa Jêsus mong muốn nhất cho mùa Giáng sinh là những người được chọn của Ngài hiệp nhau lại và sau đó có được điều *họ* mong muốn nhất—*ngắm xem* vinh hiển của Đức Chúa Con và *tận hưởng* điều đó với chính tình yêu của Đức Chúa Cha dành cho Đức Chúa Con.

Điều tôi mong muốn nhất cho Giáng sinh năm nay là được cùng bạn (và nhiều người khác) ngắm xem Đấng Christ trong sự đầy trọn của Ngài, và cùng với nhau chúng ta có thể yêu được những gì chúng ta ngắm xem bằng một tình yêu vượt xa những khả năng của con người nữa vời của chính mình. Đó là mục tiêu của chúng tôi trong những bài tĩnh nguyện Mùa Vọng này. Chúng tôi muốn cùng nhau ngắm xem và tận hưởng Chúa

Jêsus, Đấng mà chúng ta kỷ niệm mùa vọng đầu tiên (sự đến) của Ngài, và trông đợi sự đến lần thứ hai của Ngài.

Đây là điều mà Chúa Jêsus cầu nguyện cho chúng ta trong Giáng sinh này: “Lạy Cha, xin tỏ cho họ sự vinh hiển của Con và ban cho họ chính niềm vui mà Cha có trong Con.” Ồ, chúng ta có thể *ngắm xem* Đấng Christ với ánh mắt của Đức Chúa Trời và *tận hưởng* Đấng Christ với trái tim của Đức Chúa Trời. Đó là bản chất của thiên đàng. Đó là món quà mà Đấng Christ đã đến để mua cho tội nhân với cái giá là chính sự chết của Ngài ở vị trí của chúng ta.

Ngày 1

Người sẽ làm cho nhiều con trai Y-sơ-ra-ên trở lại cùng Chúa, là Đức Chúa Trời của họ; chính người lại sẽ lấy tâm thần quyền phép Ê-li mà đi trước mặt Chúa, để đem lòng cha trở về con cái, kẻ loạn nghịch đến sự khôn ngoan của người công bình, đặng sửa soạn cho Chúa một dân sẵn lòng.

Lu-ca 1:16-17

NGÀY 1

Chuẩn Bị Một Con Đường

Điều Giảng Báp-tít đã làm cho Y-sơ-ra-ên, Mùa Vọng có thể làm cho chúng ta. Đừng để Giáng sinh bắt gặp bạn thiếu chuẩn bị. Ý tôi là không chuẩn bị về *tâm linh*. Niềm vui và tác động của Giáng sinh sẽ lớn hơn rất nhiều nếu bạn sẵn sàng!

Vì vậy, bạn có thể *chuẩn bị*...

Thứ nhất, suy gẫm về sự thật rằng chúng ta cần một *Đấng Cứu thế*. Giáng sinh là một bản cáo trạng trước khi trở thành một sự vui mừng. “Ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các ngươi một *Đấng Cứu thế*, là Christ, là Chúa.” (Lu-ca 2:11). Nếu bạn không cần một Cứu Chúa, thì bạn không cần sự Giáng sinh. Giáng sinh sẽ không có kết quả theo đúng chủ đích của nó cho đến khi chúng ta cảm thấy rất cần một Đấng Cứu thế. Hãy để những bài suy niệm ngắn trong Mùa Vọng này đánh thức trong bạn một ý thức vừa cay đắng vừa ngọt ngào của việc cần một Đấng Cứu thế.

Thứ hai, tự xét mình một cách đúng mức. Mùa Vọng dành cho Giáng sinh như Mùa Chay trước Lễ Phục sinh. “Đức Chúa Trời ơi, xin hãy tra xét tôi, và biết lòng tôi; / Hãy thử thách tôi, và biết tư tưởng tôi; / Xin xem thử tôi có lỗi ác nào chăng, / xin dặt tôi vào con đường đời đời.” (Thi thiên 139:23-24). Mỗi tấm lòng hãy *sửa soạn chỗ cho Ngài*... bằng cách thanh tẩy nó.

Thứ ba, xây dựng niềm mong đợi và sự phấn khích hướng về Đức Chúa Trời trong gia đình của bạn—đặc biệt dành cho các con trẻ. Nếu bạn hào hứng về Đấng Christ, các con cũng sẽ như vậy. Nếu bạn có thể làm cho Giáng sinh thú vị chỉ với những thứ vật chất, làm thế nào những đứa trẻ sẽ có được sự khao khát Chúa? Hãy dồn mọi nỗ lực trong trí tưởng tượng của bạn để làm cho điều kỳ diệu về sự ra đời của Vua Thiên đàng trở nên rõ nét cho các con.

Thứ tư, đọc Kinh Thánh thật nhiều và ghi nhớ những chương tuyệt vời! “Lời ta há chẳng như lửa, như búa đập vỡ đá sao? Đức Giê-hô-va phán vậy.” (Giê-rê-mi 23:29). Hãy quay quần bên ngọn lửa đỏ trong Mùa Vọng này. Nó thật ấm áp. Nó lấp lánh với sắc màu của ân điển. Nó chữa lành cho hàng ngàn nỗi đau; là ánh sáng rạng soi trong đêm tối.

Ngày 2

*Linh hồn tôi ngợi khen Chúa,
Tâm thần tôi mừng rỡ trong Đức Chúa Trời, là Cứu Chúa
tôi,*

*Vì Ngài đã đoái đến sự hèn hạ của tôi tớ Ngài.
Này, từ rày về sau, muôn đời sẽ khen tôi là kẻ có phước;
Bởi Đấng Toàn năng đã làm các việc lớn cho tôi.*

*Danh Ngài là thánh,
Và Ngài thương xót kẻ kính sợ Ngài từ đời này sang đời kia.
Ngài đã dùng cánh tay mình để tỏ ra quyền phép;
Và phá tan mưu của kẻ kiêu ngạo toan trong lòng.
Ngài đã cách người có quyền khỏi ngôi họ,
Và nhắc kẻ khiêm nhường lên
Ngài đã làm cho kẻ đói được đầy thức ngon,
Và đuổi kẻ giàu về tay không.
Ngài đã vừa giúp Y-sơ-ra-ên, tôi tớ Ngài,
Và nhớ lại sự thương xót mình
Đối với Áp-ra-ham cùng con cháu người luôn luôn,
như Ngài đã phán cùng tổ phụ chúng ta vậy.*

Lu-ca 1:46-55

NGÀY 2

Đức Chúa Trời Vĩ Đại Của Ma-Ri

Ma-ri nhìn thấy thật rõ ràng một điều đáng lưu ý về Đức Chúa Trời: Ngài sắp thay đổi diễn biến của toàn bộ lịch sử nhân loại; ba thập kỷ quan trọng nhất mọi thời đại sắp bắt đầu.

Và Đức Chúa Trời ở đâu? Chính Ngài ở với hai người phụ nữ tầm thường, không chút tiếng tăm – một người già cả và hiếm muộn (Ê-li-sa-bét), một người trẻ tuổi và đồng trinh (Ma-ri). Và Ma-ri quá xúc động bởi khái tượng này về Chúa, người yêu của kẻ hèn mọn, đến nỗi nàng bật lên khúc hát—một bài hát trở nên nổi tiếng, “Bài ca tụng của Ma-ri” (“the Manificat”).

Ma-ri và Ê-li-sa-bét là những nữ anh hùng tuyệt vời trong bản ký thuật của Lu-ca. Ông yêu mến đức tin của hai người nữ này. Điều ấn tượng với Lu-ca nhất, nó rõ ràng, và ông muốn nó ấn tượng với Thê-ô-phi-lơ, vị độc giả cao quý của Phúc âm Lu-ca, đó là sự thấp hèn và khiêm nhường đầy vui mừng của Ê-li-sa-bét và Ma-ri khi họ phục tùng Đức Chúa Trời đầy uy nghi của họ.

Ê-li-sa-bét nói (Lu-ca 1:43): “Nhân đâu ta được sự về vang này, là mẹ Chúa ta đến thăm ta?” Còn Ma-ri thì nói (Lu-ca 1:48): “Vì Ngài đã đoái đến sự hèn hạ của tôi tớ Ngài. Nay, từ rày về sau, muôn đời sẽ khen tôi là kẻ có phúc.”

Chỉ những ai giống như Ê-li-sa-bét và Ma-ri thì linh hồn họ mới có thể thật sự tán dương Chúa. Đó là những người nhận biết địa vị thấp hèn của mình và choáng ngợp bởi sự chiếu cố của một Đức Chúa Trời đầy oai nghiêm.

Ngày 3

*Ngợi khen Chúa, là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, vì đã
thăm viếng và chuộc dân Ngài, cùng sanh ra cho chúng tôi
trong nhà Đa-vít, tôi tớ Ngài, một Đấng Cứu thế có quyền
phép!*

*Như lời Ngài đã dùng miệng các thánh tiên tri phán từ thuở
trước, Ngài cứu chúng tôi khỏi kẻ thù và tay mọi người ghen
ghét chúng tôi.*

Lu-ca 1:68-71

NGÀY 3

Chuyến Viếng Thăm Được Mong Đợi Từ Lâu

Lưu ý hai điều đáng chú ý trong lời của Xa-cha-ri, chồng Ê-li-sa-bét, trong Lu-ca 1:68-71.

Thứ nhất, chín tháng trước đó, Xa-cha-ri đã không tin vợ ông sẽ có một đứa con. Giờ đây, được đầy đầy Đức Thánh Linh, ông trở nên tin chắc vào công việc cứu chuộc của Đức Chúa Trời qua Đấng Mê-si sắp xuất hiện, đến mức ông diễn đạt bằng thì quá khứ: “Ngài đã viếng thăm và chuộc dân Ngài.” Đối với tâm trí của đức tin, một hành động đã hứa của Đức Chúa Trời thật tốt lành như đã được thực hiện. Xa-cha-ri đã học cách bám lấy Chúa dựa vào lời của Ngài và vì thế ông có một sự bảo đảm thật đáng lưu ý: Đức Chúa Trời “đã viếng thăm và cứu chuộc!” (Lu-ca 1:68)

Thứ hai, sự ra đời của Đấng Mê-si Jê-sus là một sự viếng thăm của Đức Chúa Trời đối với thế giới của chúng ta: *Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên* đã viếng thăm và cứu chuộc. Trong nhiều thế kỷ, người Do Thái đã mòn mỏi dưới niềm tin rằng Đức Chúa Trời đã rút lui: tinh thần của lời tiên tri đã chấm dứt, và Y-sơ-ra-ên đã rơi vào tay của La Mã. Và tất cả những người tin kính trong Y-sơ-ra-ên đang chờ đợi sự viếng thăm của Chúa. Lu-ca cho chúng ta biết một người cao tuổi khác, cụ Si-mê-ôn sùng đạo, đang “trông đợi sự yên ủi dân Y-sơ-ra-ên” (Lu-ca 2:25). Tương tự, bà An-ne hay cầu

nguyện đã “trông đợi sự giải cứu của thành Giê-ru-sa-lem” (Lu-ca 2:38).

Đây là những ngày của một sự trông đợi lớn lao. Giờ đây chuyển viếng thăm được mong đợi lâu ngày của Đức Chúa Trời sắp đến—quả thật, Ngài sắp đến theo một cách chẳng ai ngờ tới.

Ngày 4

Lúc ấy, Sê-sa Au-gút-tơ ra chiếu chỉ phải lập sổ dân trong cả thiên hạ. Việc lập sổ dân này là trước hết, và nhằm khi Qui-ri-ni-u làm quan tổng đốc xứ Sy-ri. Ai nấy đều đến thành mình khai tên vào sổ. Vì Giô-sép là dòng dõi nhà Đa-vít, cho nên cũng từ thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê, lên thành Đa-vít, gọi là Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, để khai vào sổ tên mình và tên Ma-ri, là người đã hứa gả cho mình, đương có thai.

Lu-ca 2:1-5

NGÀY 4

Dành Cho Những Người Nhỏ Bé Của Đức Chúa Trời

Có bao giờ bạn nghĩ thật kỳ diệu làm sao khi Đức Chúa Trời đã định sẵn cho Đấng Mê-si sẽ sinh ra tại Bết-lê-hem (như lời tiên tri trong Mi-chê 5:2 bày tỏ)? Và bạn có kinh ngạc khi Ngài định sẵn mọi điều đến mức vào đúng thời điểm, mẹ của Đấng Mê-si và người cha về mặt pháp lý của Ngài không sinh sống tại Bết-lê-hem nhưng ở Na-xa-rét, và để thực hiện lời Ngài và đem hai con người nhỏ bé, thấp hèn, không tiếng tăm đến Bết-lê-hem vào Giáng sinh đầu tiên, Đức Chúa Trời đã đặt để trong lòng Sê-sa Au-gút-tơ rằng mỗi người trong toàn thế giới La Mã phải khai tên nơi nguyên quán của mình? Một sắc lệnh cho toàn thế giới để đem hai con người này di chuyển bảy mươi dặm!

Bạn đã bao giờ cảm thấy, giống như tôi, nhỏ bé và tầm thường trong thế giới bảy tỉ người, nơi mà tất cả các tin tức đều nói về những biến động lớn về chính trị, kinh tế, xã hội và những người nổi tiếng có tầm quan trọng toàn cầu với rất nhiều quyền lực và uy tín? Nếu có, đừng để điều đó khiến bạn nản lòng và bất hạnh. Vì trong Kinh Thánh có hàm ý rằng tất cả những lực lượng chính trị to lớn và các phức hợp công nghiệp không lồ, thậm chí họ không biết rằng mình đang được dẫn dắt bởi Chúa, không phải vì lợi ích của họ, nhưng vì lợi ích cho những con người nhỏ bé của Đức Chúa

Trời—Ma-ri và Giô-sép nhỏ bé đã đi từ Na-xa-rét đến Bết-lê-hem. Chúa sử dụng một đế chế để thực hiện lời của Ngài và ban phước cho con cái Ngài.

Đừng nghĩ rằng vì bạn gặp nghịch cảnh trong thế giới kinh nghiệm nhỏ bé của bạn mà bàn tay của Chúa ngừng lại. Với trọn cả tấm lòng, Ngài tìm kiếm sự thánh khiết của chúng ta chứ không phải sự thịnh vượng hay sự nổi tiếng của chúng ta. Và đến cuối cùng, Ngài trị vì toàn thế giới. Như Châm ngôn 21:1 chép, “Lòng của vua ở trong tay Đức Giê-hô-va khác nào dòng nước chảy; / Ngài làm nghiêng lệch nó bề nào tùy ý Ngài muốn.” Và Ngài luôn làm nó nghiêng lệch cho mục đích cứu chuộc, thánh hoá và đời đời giữa vòng con dân Ngài.

Ngài là một Đức Chúa Trời vĩ đại cho những con người bé nhỏ. Chúng ta cố lý do chính đáng để vui mừng vì điều đó; tất cả các vị vua, tổng thống, thủ tướng, thủ lĩnh trên thế gian đều tuân theo sắc lệnh tối cao của Cha chúng ta ở trên trời nhưng họ lại không biết điều đó. Còn chúng ta, những đứa trẻ, lại được biến đổi để trở nên phù hợp với hình ảnh Con Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ – và sau đó bước vào vinh quang đời đời của Ngài.

NGÀY 5

Đang khi hai người ở nơi đó, thì ngày sanh đẻ của Ma-ri đã đến. Người sanh con trai đầu lòng, lấy khăn bọc con mình, đặt nằm trong máng cỏ, vì nhà quán không có đủ chỗ ở.

Lu-ca 2:6-7

NGÀY 5

Không Có Đường Tránh Từ Đòi Sợ

Có thể bạn sẽ nghĩ rằng nếu Đức Chúa Trời thật sự cai trị thế giới qua việc sử dụng cuộc điều tra dân số toàn để chế để đem Ma-ri và Giô-sép đến Bết-lê-hem, thì chắc chắn Ngài có thể tìm được một căn phòng còn trống nơi quán trọ.

Vâng, Ngài có thể. Tuyệt đối Ngài có thể! Và Chúa Jê-sus *có thể* được sinh ra trong một gia đình giàu có. Ngài *có thể* khiến đá trở thành bánh trong đồng vắng. Ngài *có thể* gọi mười ngàn thiên binh đến viện trợ Ngài trong vườn Ghết-sê-ma-nê. Ngài *có thể* xuống khỏi thập tự và tự giải cứu chính mình. Câu hỏi không phải là điều Đức Chúa Trời *có thể* làm, mà là điều Ngài *muốn* làm.

Ý muốn của Đức Chúa Trời là dù Đấng Christ rất giàu có, vì bạn mà Ngài trở nên nghèo. Tấm bảng treo “Hết phòng” trên tất cả các nhà nghỉ ở Bết-lê-hem là vì *lợi ích của bạn*. “Ngài vốn giàu, vì anh em mà tự làm nên nghèo.” (II Cô-rinh-tô 8:9).

Đức Chúa Trời tể trị tất cả—thậm chí sức chứa của khách sạn và tình trạng còn phòng hay không—vì lợi ích của con cái Ngài. Con đường đến Gô-gô-tha bắt đầu bằng biển báo “Hết chỗ” tại Bết-lê-hem, và kết thúc với sự khạc nhổ, chế giễu của thập tự giá ở Giê-ru-sa-lem.

Và chúng ta không được quên rằng Chúa Jêsus đã phán: “Nếu ai muốn theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập tự giá mình mà theo ta.” (Lu-ca 9:23).

Chúng ta theo Ngài trên đường đến Gô-gô-tha và nghe Ngài phán, “Hãy nhớ lời ta đã nói cùng các ngươi: Đầy tớ chẳng lớn hơn chủ mình. Nếu họ đã bắt bớ ta, ắt cũng bắt bớ các ngươi” (Giăng 15:20).

Đối với người tuyên bố cách nhiệt tình, “Tôi sẽ theo Ngài bất cứ nơi đâu Ngài đi,” Chúa Jêsus đáp “Con cáo có hang, chim trời có ổ; song Con người không có chỗ mà gối đầu.” (Lu-ca 9:57-58).

Vâng, Đức Chúa Trời có thể tìm được một căn phòng cho Chúa Jêsus giáng sinh. Nhưng đó lại là đường tránh cách xa đường đến Gô-gô-tha.

Ngày 6

Này là dấu cho các người nhìn nhận Ngài: Các người sẽ gặp một con trẻ bọc bằng khăn, nằm trong máng cỏ. Bỗng chúc có muôn vàn thiên binh với thiên sứ đổ ngợi khen Đức Chúa

Trời rằng:

*Sáng danh Chúa trên các tầng trời rất cao,
Bình an dưới đất, ân trạch cho loài người!*

Lu-ca 2:12-14

NGÀY 6

Bình An Cho Những Ai Được Đức Chúa Trời Vui Lòng

Bình an cho ai? Có một nốt trầm buồn vang lên trong lời ngợi khen của các thiên thần. Bình an giữa những người mà ân trách của Chúa dành ban cho họ. Bình an giữa những người mà Ngài đẹp lòng. Nhưng không có đức tin thì không thể làm đẹp lòng Đức Chúa Trời (Hê-bơ-rơ 11:6). Vì vậy Giáng sinh không mang lại bình an cho tất cả.

“Sự phán xét đó là như vậy,” Chúa Jêsus nói “Sự sáng đã đến thế gian, mà người ta ưa sự tối tăm hơn sự sáng, vì việc làm của họ là xấu xa” (Giăng 3:19). Hoặc như cụ Si-mê-ôn đã nói khi gặp Hài nhi Jêsus “Con trẻ này đã được chỉ định để làm cho nhiều người trong Y-sơ-ra-ên vấp ngã hoặc trỗi dậy, và là một dấu hiệu gây nên sự chống đối... Ấy vậy tư tưởng trong lòng nhiều người sẽ được bày tỏ.” (Lu-ca 2:34-35). Ô, có bao nhiêu người nhìn thấy trong ngày Giáng sinh âm đạm, lạnh lẽo ấy không gì khác hơn một dấu hiệu gây nên sự chống đối.

“Ngài đã đến trong xứ mình, song dân mình chẳng hề nhận lấy. Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ *tin* danh Ngài” (Giăng 1:11-12). Chỉ với các môn đồ, Chúa Jêsus nói rằng “Ta để sự bình an lại cho các ngươi; ta ban sự bình an ta cho các ngươi; ta cho các ngươi sự bình an chẳng phải

như thế gian cho. Lòng các ngươi chớ bối rối và đừng sợ hãi” (Giăng 14:27).

Những người được hưởng sự bình an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu biết là những người trong mọi sự dùng lời cầu nguyện và nài xin mà trình các sự cầu xin mình cho Đức Chúa Trời (Phi-líp 4:6-7).

Chìa khoá mở kho báu bình an của Đức Chúa Trời là tin vào các lời hứa của Ngài. Vì vậy Phao-lô cầu nguyện “Vây xin Đức Chúa Trời của sự trông cậy, làm cho anh em đầy dẫy mọi điều vui vẻ và mọi điều bình an *trong đức tin*” (Rô-ma 15:13). Và khi chúng ta *thực sự* tin cậy vào lời hứa của Đức Chúa Trời và có được niềm vui, sự bình an và tình yêu thương, thì Đức Chúa Trời sẽ được vinh hiển.

Sáng danh Chúa trên các tầng trời rất cao, bình an dưới đất giữa những người Ngài hài lòng! Mọi người—từ mọi dân, mọi ngôn ngữ, bộ lạc và mọi quốc gia—là những ai tin Ngài.

Ngày 7

Khi Đức Chúa Jêsus đã sanh tại thành Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, đang đời vua Hê-rốt, có mấy thầy bác sĩ ở đông phương đến thành Giê-ru-sa-lem, mà hỏi rằng: Vua dân Giu-đa mới sanh tại đâu

Ma-thi-ơ 2:1-2

NGÀY 7

Đấng Mê-si Đối Với Các Nhà Thông Thái

Không như Lu-ca, Ma-thi-ơ không nói với chúng ta về những người chân chân đến thăm Chúa Jêsus tại chuồng chiên. Trọng tâm của tác giả ngay lập tức hướng đến người nước ngoài—dân ngoại, không phải là người Do Thái—đến từ Đông phương để thờ phượng Chúa Jêsus.

Vì vậy, Ma-thi-ơ miêu tả Chúa Jêsus ở phần mở đầu và phần kết thúc sách Phúc âm Ma-thi-ơ như một Đấng Mê-si cho mọi dân tộc, không chỉ dành riêng cho người Do Thái.

Ở đây những người thờ phượng đầu tiên là các thuật sĩ, hay các nhà chiêm tinh, hay những nhà thông thái không đến từ Y-sơ-ra-ên mà từ Đông phương—có lẽ từ Ba-by-lôn. Họ là những người ngoại bang. Những người ô uế theo luật về lễ nghi của Cựu ước.

Kết thúc sách Ma-thi-ơ, điều cuối cùng Chúa Jêsus phán là: “Hết cả quyền phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho ta. Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân” (Ma-thi-ơ 28:18-19).

Điều này không chỉ mở ra cánh cửa cho những người ngoại bang như chúng ta tận hưởng niềm vui trong Đấng Mê-si; nó còn thêm bằng chứng rằng Ngài chính là Đấng Mê-si, bởi vì một trong những lời tiên tri được lập đi lập lại là các nước, các vua, trong thực tế sẽ đến với Ngài như là Đấng cai trị toàn thế gian. Ví dụ như Ê-sai 60:3

Các dân tộc sẽ đến nơi sự sáng ngời,
các vua sẽ đến nơi sự chói sáng đã mọc lên trên ngời.

Vì vậy, Ma-thi-ơ thêm vào bằng chứng về Chúa Cứu
Thế Jê-sus và cho biết Ngài là Đấng Mê-si—một vị Vua và là
người làm thành lời hứa—cho tất cả các quốc gia, không chỉ
cho Y-sơ-ra-ên mà thôi.

Ngày 8

*Vua dân Giu-đa mới sanh tại đâu? Vì chúng ta đã thấy ngôi
sao Ngài bên đông phương, nên đến đặng thờ lạy Ngài.*

Ma-thi-ơ 2:2

NGÀY 8

Ngôi Sao Lạ Ở Bết-Lê-Hem

Hết lần này đến lần khác, Kinh Thánh phá hỏng sự tò mò của chúng ta về việc làm thế nào một điều nào đó đã xảy ra. Làm thế nào mà “ngôi sao” này đưa các nhà thông thái từ Đông phương đến Giê-ru-sa-lem?

Kinh Thánh không nói rằng ngôi sao đã dẫn đường hay đi trước họ trên đường đến Giê-ru-sa-lem. Kinh Thánh chỉ nói rằng họ đã nhìn thấy một ngôi sao bên đông phương (Ma-thi-ơ 2:2) và họ đến Giê-ru-sa-lem. Và làm thế nào ngôi sao đi trước họ trong năm dặm đi bộ từ Giê-ru-sa-lem đến Bết-lê-hem như Ma-thi-ơ 2:9 đã chép? Và làm cách nào ngôi sao “đến chừng ngay trên chỗ con trẻ ở mới dừng lại”?

Câu trả lời là: Chúng ta không biết. Có rất nhiều nỗ lực giải thích nó bằng những thuật ngữ về sự liên kết của các hành tinh hoặc sao chổi, sao băng hay những ánh sáng kỳ diệu. Chúng ta không biết. Và tôi muốn khuyên bạn đừng bận tâm—đừng bị trói buộc—vào các giả thuyết mà cuối cùng chỉ mang tính dự kiến và có quá ít ý nghĩa thuộc linh.

Tôi đánh liều với một sự khái quát để khuyên cáo bạn rằng: những người thực hành và bận tâm đến những thứ như vậy, như làm cách nào ngôi sao hoạt động và cách Biển Đỏ rẽ ra, hay cách Ma-na rơi xuống, cách Giô-na sống sót sau khi cá nuốt và cách mặt trăng biến thành máu, gọi chung là những người có một thứ mà tôi gọi là một tâm trí dành cho những thứ ngoài lẽ.

Bạn không thấy ở họ một sự yêu mến sâu sắc dành cho những trọng tâm vĩ đại của Phúc âm, đó là: sự thánh khiết của Đức Chúa Trời, sự xấu xa của tội lỗi, sự bất lực của con người, sự chết của Đấng Christ, sự xưng công bình chỉ bởi đức tin, công việc thánh hoá của Đức Thánh Linh, vinh quang sự tái lâm của Đấng Christ, và sự phán xét cuối cùng. Họ dường như luôn khiến bạn chệch hướng với một vài bài viết hoặc quyển sách mới mà họ yêu thích, giải quyết một số vấn đề ngoài lề. Có quá ít vui mừng trước những chân lý trọng tâm, vĩ đại.

Nhưng điều rõ ràng liên quan đến vấn đề về ngôi sao là nó đang làm một điều gì đó mà nó không thể tự làm được: nó đang hướng dẫn các nhà thông thái đến với Con Đức Chúa Trời để thờ phượng Ngài.

Chỉ duy nhất một Đấng trong tư duy của Thánh Kinh có thể đứng đằng sau sự chủ động trên các vì sao: chính Đức Chúa Trời.

Vì vậy, bài học rất rõ ràng: Đức Chúa Trời hướng dẫn những người ngoại đến với Đấng Christ để thờ phượng Ngài. Và Ngài đang làm điều đó bởi việc sử dụng sức mạnh và sự ảnh hưởng mang tính toàn cầu, thậm chí cả vũ trụ, để khiến nó hoàn thành.

Lu-ca cho thấy Đức Chúa Trời tác động đến toàn bộ Đế chế La-mã để cuộc điều tra dân số đến đúng thời điểm, đưa người trinh nữ bình thường đến Bết-lê-hem để hoàn thành lời tiên tri về sự sinh nở của cô. Ma-thi-ơ cho thấy Đức Chúa Trời tác động đến các vì sao trên trời khiến cho một số ít người ngoại bang đến Bết-lê-hem để họ tôn thờ Đức Chúa Con.

Đây là sự hoạch định của Đức Chúa Trời. Ngài đã thực hiện kế hoạch đó. Ngài vẫn đang thực hiện sự hoạch định đó

cho đến ngày nay. Mục tiêu của Ngài là các quốc gia—tất cả các dân tộc (Ma-thi-ơ 24:14)—để thờ phượng Con Ngài.

Đây là ý muốn của Đức Chúa Trời cho tất cả mọi người trong phòng làm việc, trong lớp học, trong khu phố và trong gia đình bạn. Như Giăng 4:23 chép “Ấy đó là những người thờ phượng mà Cha tìm kiếm” (Bản TTHĐ).

Ở phần đầu sách Ma-thi-ơ chúng ta vẫn có một kiểu mẫu “hãy đến xem.” Nhưng đến phần cuối, kiểu mẫu là “hãy đi nói.” Nhà thông thái đến và xem. Chúng ta phải đi và nói.

Nhưng điều không khác là mục đích và quyền năng của Đức Chúa Trời trong việc nhóm họp các dân đến thờ phượng Con của Ngài. Sự bày tỏ vinh quang của Đấng Christ trong sự thờ phượng trọng thể của muôn dân là lý do để thế giới tồn tại.

Ngày 9

*Nghe tin ấy, vua Hê-rốt cùng cả thành Giê-ru-sa-lem
đều bối rối.*

Ma-thi-ơ 2:3

NGÀY 9

Hai Kiểu Chống Đối Chúa Jêsus

Chúa Jêsus là sự rắc rối cho những người không muốn thờ phượng Ngài, và Ngài khuấy động sự chống đối với những người này. Đây có lẽ không phải là điểm chính trong suy nghĩ của Ma-thi-ơ, nhưng đó là một hàm ý không thể tránh khỏi khi câu chuyện tiếp diễn.

Trong câu chuyện này, có hai kiểu người không muốn thờ phượng Chúa Jêsus.

Nhóm thứ nhất là những người đơn giản không liên quan gì đến Chúa Jêsus. Ngài là con số không trong cuộc đời họ. Nhóm này được đại diện bởi các thầy tế lễ cả và thầy thông giáo ở giai đoạn đầu cuộc đời Chúa Jêsus. Ma-thi-ơ 2:4 chép: “Vua [Hê-rôt] bèn nhóm các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo trong dân lại mà tra hỏi rằng Đấng Christ phải sanh tại đâu.” Họ cho nhà vua biết thế này thế kia, rồi quay lại với công việc bình thường. Sự thụ động và im lặng hoàn toàn của các nhà lãnh đạo đang lẩn át khung cảnh về những điều trọng đại đang diễn ra.

Và lưu ý rằng Ma-thi-ơ 2:3 nói “Nghe tin ấy, vua Hê-rôt cùng cả thành Giê-ru-sa-lem đều bối rối.” Nói cách khác, tin đồn này xoay quanh việc ai đó nghĩ rằng Đấng Mê-si đã được sinh ra. Trạng thái không hoạt động trong vai trò của các thầy

té lễ cả là điều đáng kinh ngạc: tại sao không đi với các nhà thông thái? Họ không thiết tha việc tìm kiếm Con Đức Chúa Trời và thờ phượng Ngài.

Nhóm người thứ hai không muốn thờ phượng Chúa Jêsus là kiểu người bị đe dọa nghiêm trọng bởi Ngài. Đó là Hê-rôt trong câu chuyện này. Ông ta thật sự sợ hãi—quá sợ đến mức ông ta lên kế hoạch, nói dối và sau đó phạm tội giết người hàng loạt chỉ để thoát khỏi Chúa Jêsus.

Vì vậy ngày nay, hai kiểu của sự đối lập này sẽ chống lại Đấng Christ và những người thờ phượng Ngài: nhóm thờ ơ và nhóm thù địch. Tôi hy vọng chắc chắn rằng bạn không thuộc một trong hai nhóm này.

Và nếu bạn là một Cơ Đốc nhân, hãy để Giáng sinh này là thời gian bạn suy ngẫm về ý nghĩa của Giáng sinh—cái giá phải trả—để thờ phượng và đi theo Đấng Mê-si.

Ngày 10

Mấy thầy thấy ngôi sao, mừng rỡ quá bội. Khi vào đến nhà, thấy con trẻ cùng Ma-ri, mẹ Ngài, thì sắp mình xuống mà thờ lạy Ngài; rồi bày của báu ra, dâng cho Ngài những lễ vật, là vàng, nhũ hương, và một được.

Ma-thi-ơ 2:10-11

NGÀY 10

Vàng, Nhũ Hương Và Một Được

“Đức Chúa Trời cũng chẳng dùng tay người ta hầu việc Ngài dường như có cần đến sự gì” (Công vụ 17:25). Những món quà của các nhà thông thái không trao tặng như cách hỗ trợ hay đáp ứng nhu cầu. Nó sẽ làm mất uy tín nhà vua nếu những vị khách nước ngoài đến với những món quà để giúp đỡ hoàng gia.

Những món quà này cũng không phải là của hối lộ. Phục truyền luật lệ ký 10:17 chép rằng Đức Chúa Trời không nhận của hối lộ. Vậy thì họ có ý gì? Họ thờ phượng như thế nào? Quà tặng cho những người giàu có, đầy đủ, phản ánh và khuếch đại mong muốn của người tặng quà để bày tỏ rằng người được tặng tuyệt vời như thế nào. Theo một nghĩa nào đó, việc tặng quà cho Đấng Christ giống như việc kiêng ăn – việc từ chối điều gì đó để tỏ ra rằng Đấng Christ là giá trị hơn điều bạn đã nói không với nó.

Khi bạn tặng một món quà như vậy cho Đấng Christ là cách để nói đây là “niềm vui mà con theo đuổi [lưu ý Ma-thi-ơ 2:10 “Mấy thầy thầy ngôi sao, mừng rỡ quá bội”] không phải là hy vọng có thêm bằng cách đổi chác hoặc thương lượng một số điều khoản thanh toán. Tôi đến với Ngài không phải vì *những thứ của Ngài* nhưng vì *chính Ngài*. Với mong muốn này, bây giờ tôi bày tỏ ngày càng mãnh liệt bằng cách từ bỏ mọi thứ với hy vọng ném biết Ngài nhiều hơn. Bằng

cách dâng cho Ngài những gì Ngài không cần nhưng là những gì tôi có thể thích. Tôi đang nói một cách xác thực và nghiêm túc hơn nữa, rằng “Ngài là báu vật của con, không phải những thứ này.”

Tôi nghĩ rằng đó là ý nghĩa của việc thờ phượng Đức Chúa Trời bằng những món quà như vàng, nhũ hương và một dược. Hoặc bất cứ thứ gì khác chúng ta có thể nghĩ đến để dâng cho Đức Chúa Trời.

Xin Chúa đánh thức trong chúng ta niềm khao khát với chính Đấng Christ. Chúng ta có thể nói từ trái tim “Lạy Chúa Jêsus, Ngài là Đấng Mê-si, vua của Y-sơ-ra-ên. Tất cả các quốc gia sẽ đến và cúi đầu trước Ngài. Đức Chúa Trời dùng thế giới để thấy rằng Ngài đáng được tôn thờ. Vì vậy, bất kỳ sự chống đối nào mà con có thể nhận thấy, con vui lòng khẳng định vị trí và quyền hạn của Ngài và đem những món quà của con đến để nói rằng chỉ một mình Ngài có thể làm con thỏa lòng.”

Ngày 11

Vậy thì, vì con cái có phần về huyết và thịt, nên chính Đức Chúa Jêsus cũng có phần vào đó, hầu cho Ngài bởi sự chết mình mà phá diệt kẻ cầm quyền sự chết, là ma quỷ, lại cho giải thoát mọi người vì sợ sự chết, bị cầm trong vòng tội mọi trọn đời.

Hê-bơ-rơ 2:14-15

NGÀY 11

Vì Sao Chúa Jêsus Đến?

Hê-bơ-rơ 2:14-15, tôi nghĩ đây là phân đoạn yêu thích của tôi trong Mùa Vọng, vì tôi không biết bất kỳ chỗ nào khác diễn đạt rõ ràng như vậy về sự nối kết giữa phần bắt đầu và phần kết thúc cuộc sống trên đất của Chúa Jêsus—giữa sự nhập thể và sự đóng đinh. Hai câu Kinh Thánh này nói rõ tại sao Chúa Jêsus đến, ấy là để chết. Điều này rất tuyệt để sử dụng với các thành viên trong gia đình hoặc bạn bè chưa tin để từng bước hướng dẫn họ đến với quan điểm Cơ Đốc của bạn về Giáng sinh. Có thể thử làm gì đó như thế này, một cụm từ tại một thời điểm:

Vì con cái có phần về huyết và thịt ...

Từ ngữ “con cái” được lấy từ câu trước (Hê-bơ-rơ 2:13) và đề cập đến con cái thuộc linh của Đấng Christ, Đấng Mê-si (xem Ê-sai 8:18; 53:10). Đây cũng là những “con cái của Đức Chúa Trời” (Giăng 1:12). Nói cách khác, khi sai phái Đấng Christ, Đức Chúa Trời có sự cứu rỗi, đặc biệt là dành cho “con cái” Ngài.

“Đức Chúa Trời yêu *thế gian*, đến nỗi đã ban Con một của Ngài [Chúa Jêsus]” (Giăng 3:16), chính xác là như vậy. Nhưng cũng đúng khi nói rằng Đức Chúa Trời *đặc biệt* “nhóm con cái Đức Chúa Trời đã tản lạc lại làm một đoàn”

(Giăng 11:52). Kế hoạch của Đức Chúa Trời là *ban cho* Đấng Christ đến thế gian và *thực hiện* sự cứu rỗi cho con cái Ngài (xem I Ti-mô-thê 4:10). Bạn có thể trải nghiệm việc được nhận làm con bằng cách tiếp nhận Đấng Christ (Giăng 1:12).

... chính Đức Chúa Jêsus cũng có phần vào đó [thịt và huyết]...

Điều này có nghĩa là Đấng Christ đã tồn tại trước khi nhập thể. Ngài là thần. Ngài là Ngôi Lời đời đời. Ngài ở với Đức Chúa Trời và là Đức Chúa Trời (Giăng 1:1; Cô-lô-se 2:9). Nhưng Ngài đã mặc lấy thịt và huyết, và đã mặc cho thần thánh của Ngài bằng nhân tánh. Ngài đã trở thành con người hoàn toàn và vẫn là Đức Chúa Trời hoàn toàn. Đó là một bí ẩn lớn về nhiều mặt. Nhưng đó là trọng tâm của đức tin chúng ta—và là những gì Kinh Thánh dạy.

... bởi sự chết...

Lý do Ngài trở thành con người là để chết. Là Đức Chúa Trời thánh khiết và tuyệt đối, Ngài không thể chết cho tội nhân. Nhưng là một con người thì có thể. Mục đích của Ngài là chết. Vì vậy, Ngài phải được sinh ra là con người. Ngài sinh ra để chết. Ngày thứ Sáu thương khó là mục đích của Giáng sinh. Đây là điều mà mọi người ngày nay cần nghe nhất về ý nghĩa của lễ Giáng sinh.

... phá diệt kẻ cầm quyền sự chết, là Ma-quỷ...

Trong sự chết, Đấng Christ đã khải nanh vượt của Ma-quỷ. Bằng cách nào? Bằng cách che đậy tất cả tội lỗi của chúng ta. Điều này có nghĩa là Sa-tan không có căn cứ pháp

lý để buộc tội chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời. “Ai sẽ kiện kẻ lựa chọn của Đức Chúa Trời? Đức Chúa Trời là Đấng xưng công bình những kẻ ấy.” (Rô-ma 8:33)—Ngài xưng công bình trên cơ sở nào? Nhờ huyết của Chúa Jê-sus (Rô-ma 5:9)

Vũ khí tội thượng của Sa-tan chống lại chúng ta chính là tội lỗi của chúng ta. Nếu sự chết của Chúa Jê-sus tước mất nó, thì vũ khí chính của Ma-quỷ—vũ khí ghê gớm nhất mà hắn có—sẽ bị tước khỏi tay hắn. Hắn không thể thừa kiện chúng ta với bản án tử hình, bởi vì Ngài là vị Thẩm phán đã tuyên bố trắng án cho chúng ta bằng cái chết của Con Ngài!

... lại cho giải thoát mọi người vì sợ sự chết, bị cầm trong vòng tội mọi trọn đời.

Vì vậy, chúng ta được tự do khỏi nỗi sợ hãi về cái chết. Đức Chúa Trời đã xưng công bình cho chúng ta. Sa-tan không thể đảo ngược bản án đó. Và Đức Chúa Trời có ý định cho sự đảm bảo *tốt đĩnh* của chúng ta để có hiệu quả *ngay lập tức* đến đời sống của chúng ta. Ngài có ý định cho một kết thúc có hậu bằng cách loại bỏ ách nô lệ và nỗi sợ hãi ngay bây giờ.

Nếu chúng ta không cần phải sợ kẻ thù cuối cùng và lớn nhất của mình, là cái chết, thì chúng ta không cần phải sợ hãi bất cứ điều gì. Chúng ta có thể được tự do. Tự do vui thoả. Tự do cho mọi điều khác.

Thật là một món quà Giáng sinh tuyệt vời từ Đức Chúa Trời ban cho chúng ta! Và từ chúng ta đem đến cho thế giới!

Ngày 12

*Đại ý điều chúng ta mới nói đó, là chúng ta có một thầy tế lễ
thượng phẩm, ngồi bên hữu ngai của Đấng tôn nghiêm trong
các tầng trời, làm chức việc nơi thánh và đền tạm thật, bởi
Chúa dựng lên, không phải bởi một người nào.*

Hê-bơ-rơ 8:1-2

NGÀY 12

Thay Thế Một Hình Bóng

Điểm trọng tâm của sách Hê-bơ-rơ là Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời, Ngài đến không chỉ để đứng vào chức vụ thầy tế lễ trên đất như là thầy tế lễ tốt nhất và sau cùng, nhưng để hoàn thành và chấm dứt hệ thống đó và hướng mọi sự chú ý của chúng ta vào chính Ngài, phục vụ chúng ta trước nhất trên đồi Gô-gô-tha như sinh tế cuối cùng của chúng ta và sau đó với tư cách là thầy tế lễ cuối cùng của chúng ta trên thiên đàng.

Đền tạm trong Cựu ước, các thầy tế lễ và các của lễ là hình bóng. Giờ đây thực thể đã đến, và những cái bóng phải qua đi.

Có một minh họa về Mùa Vọng dành cho trẻ em—và những người trong chúng ta từng là trẻ em sẽ nhớ nó như thế nào. Giả sử bạn và mẹ của bạn bị tách ra trong cửa hàng tạp hoá, và bạn bắt đầu sợ hãi, hoang mang không biết đi đường nào, bạn chạy đến cuối lối đi, và ngay trước khi bạn bắt đầu khóc, bạn thấy một cái bóng trên sàn nhà ở cuối lối đi trông giống như mẹ. Nó khiến bạn thực sự hy vọng. Nhưng điều nào tốt hơn? Niềm hy vọng dang trào khi nhìn thấy cái bóng, hay khi gặp được mẹ của bạn thực sự đang bước đi ngay lối đi đó?

Tương tự, đó là cách Chúa Jêsus đến để làm thấy tế lễ thượng phẩm của chúng ta. Giáng sinh là như vậy. Giáng sinh là sự thay thế cái bóng bằng sự thật: Mẹ đang bước ngay trước lối đi và tất cả sự nhẹ nhõm, vui sướng vỡ òa đến với con trẻ.

(Để biết thêm về phương cách Đấng Christ đến thay thế cho Cựu ước, xin xem phần phụ lục ở cuối sách này.)

Ngày 13

*Đại ý điều chúng ta mới nói đó, là chúng ta có một thầy tế lễ
thượng phẩm, ngồi bên hữu ngai của Đấng tôn nghiêm trong
các tầng trời, làm chức việc nơi thánh và đền tạm thật, bởi
Chúa dựng lên, không phải bởi một người nào...*

*và giữ sự thờ phượng, sự thờ phượng đó chẳng qua là hình
và bóng của những sự trên trời mà thôi, cũng như khi Mô-i-se
xây dựng đền tạm, thì Đức Chúa Trời phán bảo rằng: Hãy
cẩn thận, làm mọi việc theo như kiểu mẫu đã chỉ cho người
tại trên núi.*

Hê-bơ-rơ 8:1-2, 5

NGÀY 13

Thực Thể Cuối Cùng Đây Rồi

Chúng ta đã từng thấy nó trước đây. Nhưng còn nhiều hơn thế, Giáng sinh là sự thay thế của cái bóng bằng vật thật.

Hê-bơ-rơ 8:1-2, 5 là một dạng trình bày khái quát. Điềm mầu chốt là một thầy tế lễ đi giữa chúng ta với Đức Chúa Trời và làm cho chúng ta trở nên xứng đáng với Đức Chúa Trời, và cầu thay cho chúng ta với Đức Chúa Trời. Ngài không phải là một thầy tế lễ bình thường, yếu đuối, tội lỗi, hấp hối như trong thời Cựu ước. Ngài là Con của Đức Chúa Trời—mạnh mẽ, vô tội, với một sự sống không thể hủy diệt được.

Không chỉ vậy, Ngài không phục vụ trong một đền tạm trên đất, với tất cả những giới hạn về không gian, kích thước, bị bào mòn, bị sâu mối, âm thấp, bị đốt, bị xé rách và bị đánh cắp. Không, Hê-bơ-rơ 8:2 nói rằng Đấng Christ đang phục vụ chúng ta trong “đền tạm thật, bởi Chúa dựng lên, không phải bởi một người nào.” Đây không phải là cái bóng. Đây là điều có thật trên thiên đàng. Đây là thực thể đã phủ bóng lên núi Si-nai để Môi-se sao chép.

Theo Hê-bơ-rơ 8:1, một điều tuyệt vời khác về thực thể có ý nghĩa hơn hình bóng là thầy tế lễ thượng phẩm của chúng ta đang ngồi bên hữu Đấng Tôn nghiêm trên thiên

đàng. Chưa từng có một thầy tế lễ nào trong Cựu ước có thể nói điều đó.

Chúa Jêsus tương giao trực tiếp với Đức Chúa Trời là Cha. Ngài có một nơi vinh hiển bên cạnh Đức Chúa Trời. Ngài được Đức Chúa Cha yêu thương và tôn quý vô hạn. Ngài hằng ở với Đức Chúa Trời. Đây không phải là thực tại mang tính hình bóng như tấm màn, chén, bàn, nến, áo choàng, tua rua, chiên, dê và chim bồ câu. Đây là thực tại cuối cùng, tối hậu: Đức Chúa Trời và Con Ngài tương giao trong tình yêu, sự thánh khiết cho sự cứu rỗi đời đời của chúng ta.

Thực tại cuối cùng là các thân vị của Đức Chúa Trời trong mối liên hệ, cùng nhau giải quyết về việc làm thế nào sự uy nghiêm, thánh khiết, tình yêu, sự công bằng, tốt lành và chân lý của Ngài được thể hiện trong một dân tộc được cứu chuộc.

Ngày 14

Nhưng thầy tế lễ thượng phẩm chúng ta đã được một chức vụ rất tôn trọng hơn, vì Ngài là Đấng trung bảo của giao ước tốt hơn, mà giao ước ấy lập lên trên lời hứa tốt hơn.

Hê-bơ-rơ 8:6

NGÀY 14

Biến Điều Đó Thành Sự Thật Cho Dân Ngài

Đấng Christ là Đấng trung bảo của một giao ước mới, theo Hê-bơ-rơ 8:6. Điều đó có nghĩa là gì? Nó có nghĩa là huyết của Ngài—huyết của giao ước (Lu-ca 22:20; Hê-bơ-rơ 13:20)—cuối cùng và đã mua chuộc dứt khoát, đảm bảo chắc chắn sự làm thành lời hứa của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta.

Có nghĩa là Đức Chúa Trời, theo những lời hứa trong giao ước mới, mang lại sự biến đổi bên trong chúng ta bởi Thánh Linh của Đấng Christ.

Và nó có nghĩa là Đức Chúa Trời thực hiện sự biến đổi này trong chúng ta nhờ đức tin—đức tin vào tất cả những gì Đức Chúa Trời dành cho chúng ta trong Đấng Christ.

Giao ước mới được mua bởi *huyết* của Đấng Christ, được hiệu nghiệm bởi *Thánh Linh* của Đấng Christ, và được áp dụng cho chúng ta nhờ *đức tin* nơi Đấng Christ.

Chỗ tốt nhất để tìm thấy Đấng Christ đang làm việc với tư cách là Đấng trung bảo của giao ước mới là Hê-bơ-rơ 13:20-21:

Đức Chúa Trời bình an, là Đấng bởi huyết giao ước đời đời mà đem Đấng chẵn chiên lớn là Đức Chúa Jêsus

chúng ta ra khỏi tù trong kẻ chết, nguyện xin Ngài *bởi Đức Chúa Jêsus Christ* khiến anh em nên trọn vẹn trong mọi sự lành, đáng làm thành ý muốn Ngài, và làm ra sự đẹp ý Ngài trong chúng ta; sự vinh hiển đáng về Ngài đời đời vô cùng! A-men.

Những từ ngữ “làm ra sự đẹp ý Ngài trong chúng ta” mô tả điều xảy ra khi Đức Chúa Trời viết luật pháp vào lòng chúng ta trong sự hoà hợp với giao ước mới. Và cụm từ “bởi Đức Chúa Jêsus Christ” mô tả Chúa Jêsus là đấng trung bảo của công việc vinh quang trong ân điển tối cao này.

Vì vậy, ý nghĩa của Giáng sinh không chỉ là Đức Chúa Trời thay thế hình bóng bằng thực tại, mà còn là Ngài lấy thực tại đó và biến nó thành hiện thực với dân tộc Ngài. Ngài ghi nó vào lòng của họ. Có thể nói Ngài không đặt món quà Giáng sinh của Ngài là sự cứu rỗi và sự biến đổi dưới gốc cây, để bạn nhặt được bằng sức riêng của mình. Ngài nhặt nó lên, đặt nó vào lòng bạn, trong tâm trí bạn và cho bạn ấn chứng của sự bảo đảm rằng bạn là con của Đức Chúa Trời.

Ngày 15

*Kẻ trộm chỉ đến để cướp giết và hủy diệt; còn ta đã đến, hầu
cho chiêm được sự sống, và được sự sống dư dật.*

Giăng 10:10

NGÀY 15

Sự Sống Và Cái Chết Vào Ngày Giáng Sinh

Khi tôi chuẩn bị bắt đầu bài tĩnh nguyện này, tôi nhận được tin Marion Newstrum vừa mất. Marion và chồng bà, Elmer, là thành viên của Hội thánh chúng tôi lâu hơn hầu hết những thuộc viên Hội thánh còn sống vào thời điểm đó. Bà đã 87 tuổi. Họ đã kết hôn 64 năm.

Khi tôi trò chuyện với Elmer và nói rằng tôi mong ông ấy mạnh mẽ trong Chúa và không bỏ cuộc trong đời sống, ông nói “Ngài luôn là một người bạn thực sự.” Tôi cầu nguyện rằng tất cả các Cơ đốc nhân sẽ có thể nói vào cuối cuộc đời “Đấng Christ luôn là một người bạn thật.”

Mỗi Mùa Vọng, tôi kỷ niệm ngày mất của mẹ tôi. Bà mất đột ngột trong một vụ tai nạn xe buýt ở Y-sơ-ra-ên năm bà 56 tuổi. Đó là ngày 16 tháng 12 năm 1974. Những sự kiện đó là thực tế khó tin nổi với tôi thậm chí đến ngày hôm nay. Nếu tôi cho phép bản thân, tôi có thể dễ dàng rơi nước mắt—ví dụ như khi nghĩ rằng các con trai của tôi không bao giờ biết bà ấy. Chúng tôi đã an táng bà một ngày sau lễ Giáng sinh. Một Giáng sinh quý báu biết bao!

Nhiều người trong số các bạn sẽ cảm thấy sự mất mát của mình trong Giáng sinh này đau đớn hơn trước đây. Đừng

khoá chặt cảm xúc đó. Hãy để nó đến. Cảm nhận nó. Tình yêu để làm gì, nếu không để sâu sắc hơn cảm xúc của chúng ta—cả khi sống và khi chết? Nhưng bạn đừng cay đắng. Cay đắng sẽ gây ra sự tự huỷ hoại kinh khiếp.

Chúa Jêsus đã đến vào ngày Giáng sinh để chúng ta có sự sống đời đời. “Ta đã đến, hầu cho chiên được sự sống, và được sự sống dư dật.” (Giăng 10:10). Elmer và Marion đã thảo luận về nơi họ sẽ sống những năm cuối đời. Elmer nói “Marion và tôi đã đồng ý rằng ngôi nhà cuối cùng của chúng tôi là ở với Chúa.”

Bạn có cảm thấy bồn chồn khi ở nhà? Tôi có một gia đình để về trong ngày lễ. Cảm giác thật tuyệt. Tôi nghĩ lý do chính khiến tôi cảm thấy dễ chịu là họ và tôi đều được định sẵn trong sâu thẳm con người chúng ta cho lần cuối cùng trở về nhà. Tất cả những lần trở về nhà khác là sự ném trước. Và ném trái trước là điều tốt.

Trừ khi chúng trở thành vật thay thế. Ô, đừng để tất cả những điều ngọt ngào của thời điểm này trở thành sự thay thế của vị ngọt ngào cuối cùng, tuyệt vời, mãn nguyện. Hãy để mọi mất mát và mọi niềm vui gửi đến cho trái tim bạn một sự dẫn đường về nhà nơi thiên đàng.

Giáng sinh. Đó là gì ngoài điều này: *Ta đến, hầu cho chiên được sự sống?* Marion Newstrum, Ruth Piper, bạn và tôi—chúng ta có được sự sống, bây giờ và mãi mãi.

Hãy làm cho Giáng sinh *này* của bạn phong phú và sâu sắc hơn bằng cách uống tại nguồn nước *vĩnh cửu*. Nó ở rất gần.

Ngày 16

Cũng vì đó nên Đức Chúa Trời đã đem Ngài lên rất cao, và ban cho Ngài danh trên hết mọi danh, hầu cho nghe đến danh Đức Chúa Jêsus, mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thầy đều quì xuống, và mọi lưỡi thầy đều xưng Jêsus Christ là Chúa, mà tôn vinh Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.

Phi-líp 2:9-11

NGÀY 16

Sự Rút Lui Thành Công Nhất Của Đức Chúa Trời

Giáng sinh đánh dấu khởi đầu sự rút lui thành công nhất của Đức Chúa Trời. Ngài luôn vui mừng thể hiện quyền năng của Ngài qua sự bị đánh bại rõ ràng. Ngài thực hiện chiến thuật rút lui để giành được những thắng lợi mang tính chiến lược.

Trong Cựu ước, Giô-sép, một trong mười hai con trai của Gia-cóp, nhận được lời hứa vinh hiển và quyền lực trong giấc mơ của mình (Sáng thế ký 37:5-11). Nhưng để đạt được chiến thắng đó, ông phải trở thành nô lệ tại Ai Cập. Và dường như điều đó vẫn chưa đủ, khi tình trạng được cải thiện, vì có tính chính trực, ông lại bị làm cho trở nên tồi tệ hơn một nô lệ: một tù nhân.

Nhưng tất cả đều đã được lên kế hoạch—được Đức Chúa Trời hoạch định vì lợi ích của ông, lợi ích của gia đình ông, và cuối cùng là vì lợi ích của toàn thể giới! Vì trong tù, ông đã gặp quan tử chánh của Pha-ra-ôn, người mà cuối cùng đã đưa ông đến với Pha-ra-ôn, là vị vua đặt ông trên cả Ai Cập. Và cuối cùng giấc mơ của anh đã trở thành sự thật. Các anh em của ông đã sấp mình trước mặt ông, và ông đã cứu họ khỏi chết đói. Quả là một hành trình không tưởng đến vinh quang!

Nhưng đó là phương cách của Đức Chúa Trời—ngay cả đối với Con Ngài. Ngài đã tự bỏ mình đi và mang lấy hình dáng của một nô lệ. Tệ hơn một nô lệ—một tù nhân—và bị hành quyết. Nhưng như Giô-sép, Ngài vẫn giữ phẩm giá của Ngài. “Cũng vì đó nên Đức Chúa Trời đã đem Ngài lên rất cao, và ban cho Ngài danh trên hết mọi danh, hầu cho nghe đến danh Đức Chúa Jêsus, mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thảy đều quì xuống” (Phi-líp 2:9-10).

Và đây là con đường Đức Chúa Trời cũng dành cho chúng ta. Chúng ta nhận được lời hứa vinh hiển—*nếu* chúng ta cùng chịu đau đớn với Ngài như được chép trong Rô-ma 8:17. Đường đi lên là đường đi xuống. Con đường tiến lên phía trước là con đường lùi. Con đường dẫn đến thành công là thông qua những bước lùi được Chúa chỉ định. Đó là những bước lùi luôn trông như và cảm thấy như thất bại.

Nhưng nếu Giô-sép và Chúa Jêsus dạy chúng ta bất cứ điều gì vào Giáng sinh này, thì đó là: Sa-tan và những kẻ tội lỗi toan làm điều ác, “nhưng Đức Chúa Trời lại toan làm điều ích...” (Sáng thế ký 50:20).

Hỡi người thánh đồ sợ hãi, hãy vững an
Dẫu mây mù giăng kín khắp mọi đàng
Nhưng sẽ biến tan bởi lòng nhân từ Chúa
Với bao hạnh phúc tuôn tràn trong đời bạn.⁴

⁴ William Cowper, “God Moves in a Mysterious Way,” 1773.

Ngày 17

Đức Giê-hô-va phán: Nay, những ngày đến, bấy giờ ta sẽ lập một giao ước mới với nhà Y-sơ-ra-ên và với nhà Giu-đa.

Giê-rê-mi 31:31

NGÀY 17

Sự Cứu Rỗi Vĩ Đại Nhất Có Thể Hình Dung Được

Đức Chúa Trời công bình, thánh khiết và tách biệt khỏi những người tội lỗi như chúng ta. Đây là vấn đề quan trọng của chúng ta vào mùa Giáng sinh—và mọi mùa khác. Làm thế nào chúng ta trở nên xứng đáng với một Đức Chúa Trời công bình và thánh khiết?

Tuy nhiên, Đức Chúa Trời nhân từ và đã hứa trong Giê-rê-mi 31 (500 năm trước Đấng Christ) rằng một ngày nào đó Ngài sẽ làm một điều gì đó mới mẻ. Ngài sẽ thay thế hình bóng bằng thực tại về Đấng Mê-si. Và Ngài với năng quyền mạnh mẽ bước vào cuộc đời chúng ta, ghi chép ý chỉ của Ngài vào lòng chúng ta, để chúng ta không bị ép buộc từ bên ngoài, nhưng sẵn lòng từ bên trong để yêu Ngài, tin cậy Ngài và bước theo Ngài.

Đó sẽ là sự cứu rỗi vĩ đại nhất có thể hình dung được—nếu Đức Chúa Trời ban cho chúng ta một thực tại vĩ đại nhất trong vũ trụ để chúng ta tận hưởng, và rồi Ngài hành động trong chúng ta để biết được thực tại đó theo cách mà chúng ta tận hưởng được nó với sự tự do lớn nhất và niềm vui lớn nhất có thể. Đó sẽ là một món quà Giáng sinh đáng để ca mừng.

Trên thực tế, đó là những gì Ngài đã hứa trong giao ước mới. Nhưng có một trở ngại rất lớn. Tội lỗi của chúng ta. Sự chia cách chúng ta khỏi Đức Chúa Trời là vì sự không công bình của chúng ta.

Làm thế nào để một Đức Chúa Trời thánh khiết và công bình đối xử với những tội nhân như chúng ta bằng lòng nhân từ đến mức ban cho chúng ta thực tại vĩ đại nhất trong vũ trụ (Con của Ngài) để tận hưởng niềm vui lớn nhất có thể?

Câu trả lời là Đức Chúa Trời đặt tội lỗi của chúng ta lên Con của Ngài, và phán xét chúng ở đó, để Ngài có thể gạt chúng ra khỏi tâm trí Ngài và đối xử với chúng ta cách nhân từ, đồng thời vẫn công bình và thánh khiết. Hê-bơ-rơ 9:28 chép Đấng Christ “đã dâng mình chỉ một lần đặng cất tội lỗi của nhiều người.”

Đấng Christ gánh tội lỗi chúng ta trong thân thể Ngài khi Ngài chết (I Phi-e-rơ 2:24). Ngài đã đoán phạt tội lỗi trong xác thịt (Rô-ma 8:3). Ngài đã huỷ bỏ tội lỗi của chúng ta (Rô-ma 8:1). Và điều đó có nghĩa là tội lỗi của chúng ta đã biến mất (Công vụ 10:43). Chúng không tồn tại trong tâm trí Đức Chúa Trời như một cơ sở để kết án. Theo ý nghĩa đó, Ngài “quên” chúng (xem Giê-rê-mi 31:34). Chúng bị thiêu đốt hết trong cái chết của Đấng Christ.

Điều này có nghĩa là Đức Chúa Trời hiện đang tự do, trong sự công bình của Ngài, để làm cho chúng ta được dư dật với tất cả những lời hứa vĩ đại không tả xiết trong giao ước mới dành cho chúng ta. Ngài ban cho chúng ta Đấng Christ, thực tại vĩ đại nhất trong vũ trụ, để chúng ta được tận hưởng. Và Ngài ghi khắc ý muốn của chính Ngài—tấm lòng của Ngài—trong tấm lòng của chúng ta để chúng ta có thể yêu mến Đấng Christ, tin cậy Đấng Christ và bước theo Đấng Christ từ bên trong đến bên ngoài, với sự tự do và vui thoả.

Ngày 18

*Như Cha đã sai Con trong thế gian, thì Con cũng sai họ
trong thế gian.*

Giăng 17:18

NGÀY 18

Hình Mẫu Giáng Sinh Cho Truyền Giáo

Giáng sinh là một hình mẫu cho truyền giáo. Truyền giáo là tấm gương phản chiếu của Giáng sinh. Như tôi và bạn.

Ví dụ, sự nguy hiểm. Đấng Christ đã đến với dân của Ngài, mà dân Ngài lại không tiếp nhận Ngài. Bạn cũng bị đối xử như vậy. Họ âm mưu chống lại Ngài. Bạn cũng bị chống đối như vậy. Ngài không có nhà cố định. Bạn cũng không có. Họ đưa ra những cáo buộc dối trá chống lại Ngài. Bạn cũng bị vu cáo như vậy. Họ đánh đòn và chế nhạo Ngài. Bạn cũng bị như vậy. Ngài qua đời sau ba năm chức vụ. Bạn cũng vậy.

Nhưng có một mối nguy hiểm hơn bất kỳ mối nguy hiểm nào trong số này, mà Chúa Jêsus đã *thoát khỏi*. Bạn cũng vậy!

Vào giữa thế kỷ XVI, nhà truyền giáo Francis Xavier (1506-1552) đã viết thư cho Father Perez của Malacca (ngày nay là một phần của Malaysia) về những nguy hiểm khi ông truyền giáo đến Trung Quốc. Ông nói “Nguy hiểm lớn nhất trong tất cả mọi nguy hiểm là mất đi đức tin và lòng trông cậy vào sự thương xót của Đức Chúa Trời... Không tin tưởng vào Ngài sẽ là một điều khủng khiếp hơn bất kỳ điều tệ hại thuộc thể nào mà tất cả những kẻ thù của Đức Chúa Trời có thể tập hợp lại nhằm gây hại cho chúng ta, vì nếu không có sự cho phép của Đức Chúa Trời, thì Ma-quỷ và những tay sai

của chúng không thể cản trở chúng ta dù ở mức độ nhẹ nhàng nhất.”⁵

Mỗi nguy hiểm lớn nhất mà một nhà truyền giáo phải đối mặt không phải là cái chết mà là mất lòng tin vào sự thương xót của Đức Chúa Trời. Nếu tránh được nguy hiểm đó, thì mọi nguy hiểm khác đều mất đi nọc độc của chúng.

Cuối cùng, Đức Chúa Trời biến mọi con dao găm thành quyền trượng trong tay chúng ta. Như J. W. Alexander đã nói “Mỗi khoảnh khắc nỗ lực hiện tại đều được bù đắp đầy ân sủng bởi sự vinh quang đời đời”⁶

Đấng Christ đã thoát khỏi những nguy hiểm này—nguy hiểm của việc không tin cậy Đức Chúa Trời. Vì vậy Đức Chúa Trời đã tôn cao Ngài. Giống như Ngài, bạn cũng được tôn cao.

Hãy nhớ trong Mùa Vọng này rằng Giáng sinh là một hình mẫu cho truyền giáo. *Cả bạn và tôi*. Và sứ mạng đó có nghĩa là nguy hiểm. Và mỗi nguy hiểm lớn nhất là sự đánh mất lòng tin cậy vào ân điển của Đức Chúa Trời. Không đứng nổi trong chỗ này thì sẽ đánh mất tất cả. Chiến thắng chỗ này và không còn gì có thể làm hại bạn cho cõi đời đời.

⁵ From “A Letter to Father Perez,” in *Classics of Christian Missions*, ed. Francis M. DuBose (Nashville, TN: Broadman Press, 1979), 221f.

⁶ J. W. Alexander, *Thoughts on Preaching: Classic Contributions to Homiletics* (Edinburgh: Banner of Truth, 1975), 108.

Ngày 19

Vậy thì, vì con cái có phần về huyết và thịt, nên chính Đức Chúa Jêsus cũng có phần vào đó, hầu cho Ngài bởi sự chết mình mà phá diệt kẻ cầm quyền sự chết, là Ma-quỷ, lại cho giải thoát mọi người vì sợ sự chết, bị cầm trong vòng tội mọi trọn đời.

Hê-bơ-rơ 2:14-15

NGÀY 19

Giáng Sinh Dành Cho Sự Tự Do

Chúa Jêsus đã trở thành con người, bởi vì điều cần thiết là cái chết của một con người, là Đáng hơn cả con người. Sự nhập thể là Đức Chúa Trời tự nhốt mình vào hàng ngũ sự chết.

Đáng Christ đã không mạo hiểm với cái chết. Ngài chọn cái chết. Ngài nắm bắt nó. Đó chính xác là lý do Ngài đến: “không phải để người ta hầu việc mình, song để hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người” (Mác 10:45).

Không có gì ngạc nhiên khi Sa-tan cố gắng đưa Chúa Jêsus xa khỏi thập tự giá—trong đồng vắng (Ma-thi-ơ 4:1-11) và qua môi miệng Phi-e-rơ (Ma-thi-ơ 16:21-23)! Thập tự giá là sự hủy diệt dành cho Sa-tan. Chúa Jêsus đã tiêu diệt hắn như thế nào?

Hê-bơ-rơ 2:14 chép rằng Sa-tan có “quyền lực của sự chết.” Điều đó có nghĩa là Sa-tan có khả năng tạo ra nỗi sợ sự chết. “Quyền lực của sự chết” là sức mạnh khiến con người bị trói buộc bởi nỗi sợ hãi cái chết. Đó là sức mạnh để giữ con người trong tội lỗi hầu cho cái chết xảy đến như một điều kinh khiếp.

Nhưng Chúa Jêsus đã tước bỏ quyền lực của Sa-tan. Ngài tước vũ khí của hắn. Ngài khôn đúc một cái khiên

công bình cho chúng ta, giúp chúng ta miễn nhiệm khỏi sự lên án của Ma-quỷ. Ngài làm điều này như thế nào?

Bằng sự chết của mình, Chúa Jêsus đã quét sạch mọi tội lỗi chúng ta. Và một người không có tội không thể bị Sa-tan lên án được. Được tha thứ, cuối cùng chúng ta không thể bị phá hủy. Kế hoạch của Sa-tan là phá hủy quyền cai trị của Đức Chúa Trời bằng cách kết án những người theo Chúa trong phòng xử án của Đức Chúa Trời. Nhưng giờ đây, trong Đấng Christ, không có sự kết án. Sự mưu phản của Sa-tan bị hủy bỏ. Sự xảo trá khủng khiếp của hắn bị thất bại. “Chúng ta có thể chịu đựng được sự cuồng nộ của hắn, vì này, sự diệt vong của hắn là chắc chắn.”⁷ Thập tự giá đang đâm xuyên qua hắn. Và hắn sẽ hấp hối với hơi thở cuối cùng.

Giáng sinh là sự tự do—tự do khỏi nỗi sợ sự chết.

Chúa Jêsus đã mang lấy bản chất của chúng ta tại Bết-lê-hem để gánh lấy cái chết của chúng ta tại Giê-ru-sa-lem—bởi tất cả những điều đó chúng ta có thể không sợ hãi nơi chúng ta sống hiện nay. Vâng, không sợ hãi, bởi vì nếu mối đe dọa lớn nhất cho niềm vui của chúng ta không còn nữa, vậy tại sao chúng ta phải lo lắng về những điều nhỏ nhặt? Làm thế nào chúng ta có thể nói (cách thực sự!): “Chà, tôi không sợ chết nhưng tôi sợ mất việc”? Không, không. Hãy suy nghĩ về điều đó!

Nếu sự chết (tôi đã nói, cái chết!—không còn mạch đập, lạnh lẽo, biến mất!) không còn là nỗi sợ hãi, chúng ta tự do, thật sự tự do. Chúng ta có thể tự do chấp nhận bất kỳ rủi ro nào dưới ánh mặt trời vì Đấng Christ và vì tình yêu. Không còn nô lệ cho sự lo lắng. Nếu Đức Chúa Con trả tự do cho bạn, thì bạn sẽ được tự do, thật vậy!

⁷ Martin Luther, “A Mighty Fortress Is Our God,” 1527–1529.

Ngày 20

*Và, Con Đức Chúa Trời đã hiện ra để hủy phá
công việc của ma quỷ.*

I Giăng 3:8

NGÀY 20

Giáng Sinh Hiệp Một

Dây chuyền lắp ráp của Sa-tan tạo ra hàng triệu tội lỗi mỗi ngày. Hẳn gói chúng thành những chiếc máy bay chở hàng khổng lồ rồi bay lên trời và rải chúng ra trước mặt Đức Chúa Trời và cất tiếng cười ngạo nghễ.

Một số người làm việc trọn thời gian trên dây chuyền lắp ráp đó. Những người khác đã từ bỏ công việc của họ ở đó và ngay sau đó lại quay trở lại.

Mỗi phút làm việc trên dây chuyền lắp ráp đó nhằm khiến cho Đức Chúa Trời thành trò cười của Sa-tan. Tội lỗi là công việc của Sa-tan, vì hấn ghét sự sáng, vẻ đẹp, sự thánh sạch và vinh quang của Đức Chúa Trời. Không có gì làm hấn hài lòng hơn là khi các tạo vật không tin cậy và không vâng lời Đấng Tạo hóa.

Vì vậy, Giáng sinh là tin vui cho con người và tin vui đối với Đức Chúa Trời.

“Đức Chúa Jêsus Christ đã đến trong thế gian để cứu vớt kẻ có tội, ấy là lời chắc chắn, đáng đem lòng tin trọn vẹn mà nhận lấy.” (I Ti-mô-thê 1:15). Đó là tin vui cho chúng ta.

“Vả, Con Đức Chúa Trời đã hiện ra để hủy phá công việc của Ma-quỷ.” (I Giăng 3:8). Đó cũng là tin vui đối với Đức Chúa Trời.

Giáng sinh là tin vui đối với Đức Chúa Trời vì Chúa Jêsus đã đến để lãnh đạo một cuộc đình công tại nhà máy sản xuất của Sa-tan. Ngài đã bước vào ngay trong nhà máy, kêu gọi một sự đoàn kết từ những người trung tín, và khởi sự cho một đám đông bước ra.

Giáng sinh là một sự kêu gọi đình công tại nhà máy sản xuất tội lỗi. Không có sự thương lượng với quản lý. Không có trả giá. Chỉ có sự phản đối đơn phương, kiên quyết đối với sản phẩm. Chúng ta sẽ không bao giờ tham gia sản xuất nó nữa.

Sự liên kết của Giáng sinh nhắm đến việc không cho các máy bay tải hàng cất cánh được. Giáng sinh sẽ không sử dụng vũ trang hay bạo lực, nhưng với sự tận trung dứt khoát với lẽ thật, nó sẽ phơi bày ra những điều kiện phá hủy đời sống từ nền công nghiệp của Ma-quỷ.

Sự liên kết của Giáng sinh sẽ không ngưng nghỉ cho đến khi một sự đóng cửa hoàn toàn được thực hiện.

Khi tội lỗi bị hủy diệt, danh Chúa sẽ hoàn toàn được tôn cao. Không ai có thể nhạo cười được nữa.

Nếu bạn muốn dâng một món quà cho Chúa trong Giáng sinh này, hãy bước ra khỏi dây chuyền sản xuất tội lỗi và đừng quay trở lại. Hãy nhận lấy chỗ của bạn trong hàng ngũ của tình yêu. Gia nhập vào sự liên kết của Giáng sinh cho đến khi danh oai nghiêm của Chúa được tôn cao, và Ngài đứng giữa sự tung hô của những người công chính.

Ngày 21

*Phi-lát bèn nói rằng: Thế thì ngươi là vua sao? Đức Chúa
Jêsus đáp rằng: Thật như lời, ta là vua. Nay, vì sao ta đã
sinh và vì sao ta đã giáng thế: Ấy là để làm chứng cho lẽ
thật. Hễ ai thuộc về lẽ thật thì nghe lấy tiếng ta.*

Giăng 18:37

NGÀY 21

Sự Ra Đời Của Đấng Có Từ Ngàn Xưa

Giăng 18:37 là câu Kinh Thánh tuyệt vời về Giáng sinh dầu nó xuất hiện từ chính lúc kết thúc cuộc đời của Chúa Jêsus trên đất, không phải lúc bắt đầu.

Lưu ý rằng Chúa Jêsus nói Ngài không chỉ được sinh ra, nhưng Ngài còn nói “Ta đã giáng thế.” Sự độc đáo của sự Giáng sinh của Ngài là Ngài không bắt đầu từ lúc được sinh ra. Ngài đã hiện hữu trước khi Ngài được sinh ra trong máng cỏ. Thân vị, bản tánh, nhân cách của Jêsus người Na-xa-rét đã hiện hữu trước khi con người Jêsus Na-xa-rét được sinh ra.

Từ ngữ thần học để mô tả sự nhiệm mầu này không phải là *creation* [tạo vật] mà là *incarnation* [nhập thể]. Thân vị, không phải là thân thể nhưng là thân vị mang tính bản thể của Chúa Jêsus, đã hiện hữu trước khi Ngài được sinh ra như một con người. Sự ra đời của Ngài không phải là một sự xuất hiện của một con người mới, nhưng là sự đến trong thế gian của một Đấng có từ trước vô cùng. Mi-chê 5:1 diễn đạt điều này 700 năm trước khi Chúa Jêsus được sinh ra:

Hỡi Bết-lê-hem Ép-ra-ta,
ngươi ở trong hàng ngàn Giu-đa là nhỏ lắm,
song từ nơi ngươi sẽ ra cho ta
một Đấng cai trị trong Y-sơ-ra-ên;

gốc tích của Ngài bởi từ đời xưa,
từ trước vô cùng.

Sự mầu nhiệm về sự ra đời của Chúa Jêsus không chỉ đơn thuần là Ngài được sinh ra bởi một trinh nữ. Điều kỳ diệu mà Đức Chúa Trời chủ tâm thực hiện là để làm chứng cho một Đấng vĩ đại hơn, tức là, hài nhi trong đêm Giáng sinh đầu tiên là một Đấng đã hiện hữu “từ đời xưa, từ trước vô cùng.”

Và do đó, sự giáng sinh của Ngài có mục đích. Trước khi Ngài được sinh ra, Ngài đã suy nghĩ đến việc được sinh ra. Cùng với Cha của Ngài lên một kế hoạch. Và một phần trong kế hoạch vĩ đại đó được Ngài phán trong những giờ cuối cùng của cuộc đời Ngài trên đất: “Này, vì sao ta đã sanh và vì sao ta đã giáng thế: Ấy là để làm chứng cho lẽ thật. Hễ ai thuộc về lẽ thật thì nghe lấy tiếng ta” (Giăng 18:37).

Ngài là lẽ thật đời đời. Ngài chỉ nói ra lẽ thật. Ngài đã thi hành lẽ thật vĩ đại nhất về tình yêu thương. Và Ngài đang nhóm lại vào trong gia đình đời đời của Ngài tất cả những ai được sinh ra từ lẽ thật. Đây là kế hoạch có từ ngàn xưa.

Ngày 22

Đức Chúa Jêsus đã làm trước mặt môn đồ Ngài nhiều phép lạ khác nữa, mà không chép trong sách này. Nhưng các việc này đã chép, để cho các người tin rằng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, tức là Con Đức Chúa Trời, và để khi các người tin, thì nhờ danh Ngài mà được sự sống.

Giăng 20:30-31

NGÀY 22

Để Bạn Có Thể Tin

Tôi cảm nhận rất mạnh mẽ rằng giữa vòng những ai trong chúng ta được sinh trưởng trong Hội thánh và có thể đọc thuộc lòng những tín lý tuyệt vời của đức tin chúng ta ngay cả trong giấc ngủ nhưng lại có thể ngáp dài đang khi đọc bài Tín Điều Các Sứ Đồ—giữa vòng chúng ta có một điều phải thực hiện để giúp chúng ta có một lần cảm nhận sự kinh sợ, sự sợ hãi, sự ngạc nhiên, sự kỳ diệu của Con Đức Chúa Trời, ra từ Đức Chúa Cha từ trước vô cùng, phản chiếu trọn vẹn vinh quang của Đức Chúa Trời, là hình ảnh chính xác của bản thể Ngài, qua đó mọi vật được dựng nên, nâng đỡ cả vũ trụ bởi Lời năng quyền của Ngài.

Bạn có thể đọc mọi câu chuyện thần tiên từng được viết ra, mọi câu chuyện trinh thám kỳ bí, những câu chuyện ma quái, và bạn sẽ không bao giờ tìm thấy bất cứ điều gì quá sốc, quá lạ lùng, quá kỳ quặc và thu hút sự chú ý như câu chuyện về sự nhập thể của Con Đức Chúa Trời.

Chúng con vô cảm biết bao! Chúng con chai sạn và thờ ơ đối với sự vinh hiển và câu chuyện của Ngài, Chúa ôi! Con đã thường xuyên thế nào để ăn năn và thưa với Chúa: “Chúa ôi, con xin lỗi vì những câu chuyện do con người viết ra lại khuấy động cảm xúc của con, khuấy động sự kinh hãi, ngạc nhiên, ngưỡng mộ và vui mừng hơn câu chuyện có thật của Ngài.”

Có lẽ những truyền phim trình thám vũ trụ của thời đại chúng ta có thể thực hiện ít nhất điều tốt này cho chúng ta: chúng có thể khiến chúng ta hạ mình và mang chúng ta đến sự ăn năn, bởi việc tỏ cho chúng ta thấy rằng chúng ta thật sự có khả năng cho sự kinh ngạc, kinh sợ, và sùng sốt, là những điều mà chúng ta hiếm khi cảm nhận khi suy niệm về Đức Chúa Trời đời đời, và sự vinh hiển vô cùng của Đấng Christ và một sự liên hệ sống động thực sự trong những điều đó và chúng ta trong Đức Chúa Jêsus người Na-xa-rét.

Khi Chúa Jêsus nói: “Vì sao ta đã sanh và vì sao ta đã giáng thế: Ấy là để làm chứng cho lẽ thật” (Giăng 18:37), thì Ngài đang nói một điều mang tính kỳ dị, lạ lùng và quái lạ như bất kỳ một tuyên bố nào trong những chuyện khoa học giả tưởng mà bạn từng đọc qua.

Ồ, tôi thiết tha cầu nguyện cho một sự đụng chạm của Thánh Linh Đức Chúa Trời trên tôi và bạn, xin Đức Thánh Linh can thiệp vào kinh nghiệm của tôi bằng một cách đáng sợ, để đánh thức tôi trước một thực tại không thể hình dung được về Đức Chúa Trời.

Một trong những ngày này tia chớp sẽ chiếu khắp bầu trời từ lúc mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn, và Con Người sẽ xuất hiện giữa đám mây với các thiên sứ oai hùng trong ngọn lửa chói lọi. Và dù khiếp sợ hay phấn khích tột cùng, chúng ta cũng phải run rẩy và kinh ngạc làm sao chúng ta từng sống lâu ngày với một Đấng Christ hiền hòa và vô hại như bây lâu nay.

Những điều này đã được viết xuống—cả Kinh Thánh đã được viết—để chúng ta có thể tin, để chúng ta có thể sùng sốt và thức tỉnh trước một sự kỳ diệu, đó là Đức Chúa Jêsus Christ là Con của Đức Chúa Trời đã đến thế gian này.

Ngày 23

*Vì nếu khi chúng ta còn là thù nghịch cùng Đức Chúa Trời,
mà đã được hòa thuận với Ngài bởi sự chết của Con Ngài, thì
huống chi nay đã hòa thuận rồi, chúng ta sẽ nhờ sự sống của
Con ấy mà được cứu là đường nào!
Nào những thế thôi, chúng ta lại còn khoe mình trong Đức
Chúa Trời bởi Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, nhờ Ngài mà
chúng ta hiện nay đã được sự hòa thuận.*

Rô-ma 5:10-11

NGÀY 23

Món Quà Không Tả Được Của Đức Chúa Trời

Làm sao chúng ta có thể thật sự nhận được sự giảng hòa và niềm hân hoan trong Chúa? Chúng ta có được điều đó qua Đức Chúa Jêsus Christ. Ít nhất nó có nghĩa là chúng ta vẽ ra bức chân dung về Chúa Jêsus trong Kinh Thánh—nội dung thiết yếu của niềm hân hoan của chúng ta về Đức Chúa Trời. Sự hoan hỉ trong Đức Chúa Trời mà không có nội dung về Đấng Christ thì sẽ không tôn kính Đấng Christ. Và nơi nào Đấng Christ không được tôn kính, Đức Chúa Trời cũng không được tôn kính.

Trong II Cô-rinh-tô 4:4-6, Phao-lô mô tả sự biến cải bằng hai cách. Trong câu 4 ông nói đó là việc nhìn xem “sự vinh hiển chói lói của Tin lành Đấng Christ, là ảnh tượng của Đức Chúa Trời.” Và trong câu 6 ông nói việc nhìn thấy “vinh hiển Đức Chúa Trời soi sáng nơi mặt Đức Chúa Jêsus Christ.” Trong cả hai trường hợp chúng ta đều thấy có một điểm chung. Chúng ta có Đấng Christ, ảnh tượng của Đức Chúa Trời, và chúng ta có Đức Chúa Trời nơi gương mặt của Đấng Christ.

Để hân hoan trong Chúa, chúng ta phải hân hoan trong những gì chúng ta nhìn thấy và nhận biết Đức Chúa Trời trong hình ảnh của Đấng Christ. Và điều này trở thành một kinh nghiệm đầy trọn nhất khi tình yêu của Đức Chúa Trời chan chứa trong lòng chúng ta bởi Đức Thánh Linh, như Rô-ma 5:5 cho biết. Và thật ngọt ngào, kinh nghiệm có được từ Thánh Linh về tình yêu thương của Đức Chúa Trời kết nối với chúng ta khi suy gẫm về sự thật lịch sử trong câu 6: “Thật vậy, khi chúng ta còn yếu đuối, Đấng Christ đã theo kỳ hẹn chịu chết vì kẻ có tội.”

Vì vậy, đây là quan điểm Cơ Đốc. Không chỉ Đức Chúa Trời chuộc mua cho chúng ta sự hòa giải qua sự chết của Đức Chúa Jê-sus Christ (Rô-ma 5:10), và không chỉ Đức Chúa Trời khiến chúng ta nhận được sự hòa giải qua Đức Chúa Jê-sus Christ, nhưng giờ đây chúng ta còn hân hoan trong chính Đức Chúa Trời, bởi Đức Thánh Linh, qua Đức Chúa Jê-sus chúng ta (Rô-ma 5:11).

Chúa Jê-sus chuộc mua cho chúng ta sự hòa giải. Chúa Jê-sus khiến cho chúng ta có thể nhận được sự hòa giải và mở được món quà đó. Và chính Chúa Jê-sus bày tỏ Ngài chính là món quà không thể tả được đó—Đức Chúa Trời trong xác thịt—và khuấy động tất cả niềm hân hoan của chúng ta trong Đức Chúa Trời.

Hãy nhìn xem Chúa Jê-sus trong mùa Giáng sinh này. Nhận lãnh sự hòa giải mà Ngài đã chuộc mua. Đừng đặt món quà lên kệ và không mở nó ra. Và khi bạn mở quà, hãy nhớ rằng chính Đức Chúa Trời là món quà của sự hòa giải cho chúng ta với Chúa.

Hãy hoan hỉ trong Ngài. Hãy trải nghiệm Ngài như niềm vui thích của bạn. Hãy nhận biết Ngài như bữa vật của bạn.

Ngày 24

Hỡi các con cái bé mọn, chớ để cho ai lừa dối mình: kẻ làm sự công bình là người công bình, như chính mình Chúa là công bình. Kẻ nào phạm tội là thuộc về Ma-quỷ; vì ma quỷ phạm tội từ lúc ban đầu. Và, Con Đức Chúa Trời đã hiện ra để hủy phá công việc của Ma-quỷ.

I Giăng 3:7-8

NGÀY 24

Hai Mục Đích Của Giáng Sinh

Khi I Giăng 3:8 chép: “Con Đức Chúa Trời đã hiện ra để hủy phá công việc của ma quỷ,” “công việc của Ma-quỷ” là gì trong tâm trí của Ngài? Câu trả rất rõ ràng trong mạch văn Kinh Thánh.

Thứ nhất, I Giăng 3:5 là một sự đối chiếu rõ ràng: “Các con biết Đức Chúa Jêsus Christ đã hiện ra để cất tội lỗi đi.” Cụm từ [*Ngài*] đã hiện ra xuất hiện trong câu 5 và câu 8. Vì thế hầu như “công việc của Ma-quỷ” mà Chúa Jêsus đến để hủy diệt là tội lỗi. Phần thứ nhất của câu 8 làm cho điều này trở nên chắc chắn: “Kẻ nào phạm tội là thuộc về Ma-quỷ; vì Ma-quỷ phạm tội từ lúc ban đầu.”

Vấn đề trong mạch văn này là sự phạm tội, không phải là bệnh tật hay hư xe hay thời gian biểu bị lộn xộn. Chúa Jêsus đến trong thế gian để khiến cho chúng ta có thể ngừng phạm tội.

Chúng ta thấy điều này thậm chí rõ ràng hơn nếu đặt lẽ thật này bên cạnh lẽ thật trong I Giăng 2:1: “Hỡi con cái bé mọn ta, ta viết cho các con những điều này, hầu cho các con

khỏi phạm tội.” Đây là một trong những mục đích cao cả của Giáng sinh—một trong những mục đích cao cả của sự nhập thể (I Giăng 3:8).

Nhưng có một mục đích khác Giăng thêm vào trong I Giăng 2:1-2: “Nếu có ai phạm tội, thì chúng ta có Đấng cầu thay ở nơi Đức Chúa Cha, là Đức Chúa Jêsus Christ, tức là Đấng công bình. Ấy chính Ngài làm của lễ chuộc tội lỗi chúng ta, không những vì tội lỗi chúng ta thôi đâu, mà cũng vì tội lỗi cả thế gian nữa.”

Bây giờ hãy xem điều này có nghĩa gì: Nó có nghĩa là Chúa Jêsus xuất hiện trong thế gian này với hai lý do. Ngài đến hầu cho chúng ta có thể không tiếp tục phạm tội nữa—tức là, Ngài đến để hủy phá công việc của Ma-quỷ (I Giăng 3:8); và Ngài đến hầu cho sẽ có một của lễ chuộc tội lỗi chúng ta nếu chúng ta có phạm tội. Ngài đến để làm một sinh tế chết thay cho chúng ta hầu cất đi con thịnh nộ của Đức Chúa Trời vì có tội lỗi chúng ta.

Kết quả cuối cùng của mục đích thứ hai này không phải là làm thất bại mục đích thứ nhất. Sự tha thứ không phải là sự cho phép phạm tội. Mục tiêu sự chết của Đấng Christ vì tội lỗi của chúng ta không phải để chúng ta thư giãn trong trận chiến chống lại tội lỗi của mình. Thay vào đó, kết quả sau cùng của hai mục đích này của Giáng sinh là sự thanh toán một lần đủ cả cho tất cả tội lỗi của chúng ta, là sự tự do và năng quyền khiến chúng ta đánh bại tội lỗi, không phải như những kẻ duy luật pháp, tìm kiếm sự cứu rỗi, và cũng không phải sợ hãi đánh mất sự cứu rỗi, nhưng như những người chiến thắng lao mình vào trận chiến chống lại tội lỗi với niềm tin chắc và vui mừng, thậm chí phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Ngày 25

Hỡi con cái bé mọn ta, ta viết cho các con những điều này, hầu cho các con khỏi phạm tội. Nếu có ai phạm tội, thì chúng ta có Đấng cầu thay ở nơi Đức Chúa Cha, là Đức Chúa Jêsus Christ, tức là Đấng công bình. Ấy chính Ngài làm của lễ chuộc tội lỗi chúng ta, không những vì tội lỗi chúng ta thôi đâu, mà cũng vì tội lỗi cả thế gian nữa.

Hỡi các con cái bé mọn, chớ để cho ai lừa dối mình: kẻ làm sự công bình là người công bình, như chính mình Chúa là công bình. Kẻ nào phạm tội là thuộc về ma-quỷ; vì Ma-quỷ phạm tội từ lúc ban đầu. Vả, Con Đức Chúa Trời đã hiện ra để hủy phá công việc của ma quỷ.

I Giăng 2:1-2; 3:7-8

NGÀY 25

Ba Món Quà Giáng Sinh

Hãy cùng suy gẫm trường hợp đáng lưu ý này với tôi. Nếu Con Đức Chúa Trời đến để giúp bạn đừng phạm tội—để hủy phá công việc của Ma-quỷ—và nếu Ngài cũng đến để chết hầu cho khi bạn phạm tội, thì có một cửa lễ chuộc tội làm nguôi đi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời. Vậy điều này có hàm ý gì cho đời sống bạn?

Có ba điều. Và chúng thật tuyệt vời để sở hữu. Tôi tặng chúng cho bạn cách ngắn gọn như những món quà Giáng sinh.

Món quà thứ nhất: Một mục đích rõ ràng cho cuộc sống

Nghĩa đầu tiên đó là bạn có một mục đích rõ ràng cho cuộc sống. Một cách thụ động, nó hàm ý điều này: đừng phạm tội—đừng làm những gì bất kính với Chúa. “Ta viết cho các con những điều này, hầu cho các con khỏi phạm tội” (I Giăng 2:1). “Con Đức Chúa Trời đã hiện ra để hủy phá công việc của Ma-quỷ” (I Giăng 3:8).

Nếu bạn hỏi: “Ông có thể cho tôi điều đó cách chủ động, thay vì là thụ động không?” thì câu trả lời là: “Vâng, nó được tóm tắt trong I Giăng 3:23.” Đó là một sự tóm tắt tuyệt vời về những điều mà toàn bộ lá thư của Giăng yêu cầu. Lưu ý danh từ số ít “điều răn”—“Vả, này là điều răn của Ngài: là chúng

ta phải tin đến danh Con Ngài, tức là Đức Chúa Jêsus Christ, và chúng ta phải yêu mến lẫn nhau như Ngài đã truyền dạy ta.” Hai điều này liên kết quá chặt chẽ với nhau nên Giăng gọi là một điều răn: tin Chúa Jêsus và yêu mến tha nhân. Đó là mục đích của bạn. Đó là bằng đúc kết của toàn bộ đời sống Cơ Đốc nhân. Tin cậy Chúa Jêsus và yêu thương mọi người theo cách mà Chúa Jêsus và các sứ đồ của Ngài đã dạy bảo chúng ta yêu. Hãy tin cậy Chúa Jêsus, hãy yêu thương mọi người. Đó là món quà thứ nhất, một mục đích để sống.

Món quà thứ 2: Niềm hy vọng rằng những thất bại của chúng ta sẽ được tha thứ

Hàm ý thứ hai của lễ thật hai phương diện về việc Đấng Christ đến để hủy diệt sự phạm tội của chúng ta và tha thứ tội lỗi của chúng ta đó là: Chúng ta thực hiện một tiến trình đắc thắng tội lỗi của mình khi chúng ta có niềm hy vọng rằng những thất bại của chúng ta sẽ được tha thứ. Nếu bạn không có niềm hy vọng rằng Chúa sẽ tha thứ cho thất bại của bạn, thì khi bạn bắt đầu chiến đấu với tội lỗi, bạn sẽ bỏ cuộc.

Nhiều người trong các bạn đang suy tư về những thay đổi trong năm mới vì bạn đã sa vào những khuôn mẫu tội lỗi và muốn thoát ra. Bạn muốn một kiểu mẫu mới trong việc ăn uống. Kiểu mẫu mới trong việc giải trí. Kiểu mẫu mới trong sự ban cho. Kiểu mẫu mới trong mối liên hệ với người phối ngẫu. Kiểu mẫu mới trong sự tận tụy với gia đình. Kiểu mẫu mới cho việc ngủ nghỉ và tập thể dục. Kiểu mẫu mới trong sự can đảm chứng đạo. Nhưng bạn đang tranh đấu, đang tự hỏi chúng có hiệu quả không. Bây giờ, đây là món quà Giáng sinh thứ hai: Đấng Christ không chỉ đến để hủy diệt công việc của ma quỷ, sự phạm tội của chúng ta; Ngài cũng đến để

làm Đấng cầu thay chúng ta vì có những kinh nghiệm thất bại trong trận chiến của chúng ta.

Vì thế tôi nài xin bạn, hãy để sự thật rằng thất bại sẽ không có tiếng nói sau cùng. Điều đó đem đến cho bạn niềm hy vọng để chiến đấu. Nhưng hãy cẩn thận! Nếu bạn biến ân điển của Đức Chúa Trời thành một giấy phép, và nói: “Chà, nếu mình có thể thất bại, và nó không thành vấn đề, vậy tại sao phải tốn công chiến đấu với tội lỗi?”—nếu bạn nói như thế, và có ý như vậy, và cứ tiếp tục hành động như vậy, thì có thể lắm bạn chưa được tái sinh và bạn nên run sợ.

Nhưng hầu hết các bạn không như vậy. Hầu hết các bạn muốn đánh trả những khuôn mẫu tội lỗi trong đời sống mình. Và điều mà Đức Chúa Trời đang phán với bạn là đây: “Ta viết cho các con những điều này, hầu cho các con khỏi phạm tội. Nếu có ai phạm tội, thì chúng ta có Đấng cầu thay ở nơi Đức Chúa Cha, là Đức Chúa Jêsus Christ.”

Món quà thứ 3: Đấng Christ sẽ vừa giúp chúng ta

Sau cùng, hàm ý thứ ba của lễ thật về việc Đấng Christ đến để hủy phá sự phạm tội của chúng ta và để tha thứ tội lỗi chúng ta là đây: Đấng Christ sẽ thật sự *vừa giúp* chúng ta trong trận chiến. Ngài không đến để tiêu hủy tội lỗi vì tội lỗi là trò cười. Ngài đến để tiêu diệt tội lỗi vì tội lỗi dẫn đến sự chết. Nó là một công việc lừa dối của Ma-quỷ, và nó sẽ hủy diệt chúng ta nếu chúng ta không chống cự nó. Ngài đến để vừa giúp chúng ta, không phải làm tổn thương chúng ta.

Vì thế đây là món quà Giáng sinh thứ ba dành cho bạn: Đấng Christ sẽ giúp khuất phục tội lỗi trong bạn. I Giăng 4:4 chép: “Đấng ở trong các con là lớn hơn kẻ ở trong thế gian.” Chúa Jêsus đang sống, Chúa Jêsus là toàn năng, Chúa Jêsus sống trong chúng ta bởi đức tin. Và Chúa Jêsus là dành cho chúng ta, không phải chống lại chúng ta. Ngài sẽ giúp bạn

trong trận chiến với tội lỗi trong một năm mới. Hãy tin cậy Ngài.

Kết luận

KẾT LUẬN

Khúc Kinh Thánh Yêu Thích Của Tôi

Khúc Kinh Thánh Giáng sinh yêu thích của tôi đặt sự khiêm nhường là trọng tâm của Giáng sinh. Vì vậy Giáng sinh này tôi đang chiêm nghiệm sự khiêm nhường của Chúa Jêsus và mong muốn có nó nhiều hơn cho chính mình. Tôi sẽ trích lại khúc Kinh Thánh đó lát nữa.

Nhưng trước hết có hai vấn đề. Tim Keller giúp chúng ta nhìn thấy một trong hai vấn đề này khi ông nói: “Sự khiêm nhường rất là e thẹn. Khi bạn bắt đầu nói về nó, nó lại trốn đi.” Vì thế một sự suy niệm về khiêm nhường (như bài này) thì dường như đang tự bị đánh bại. Nhưng ngay cả những người nhút nhát đôi khi cũng lộ diện nếu họ được đối xử đúng cách.

Vấn đề khác nữa đó là Chúa Jêsus không khiêm nhường vì cùng một lý do với chúng ta (hoặc chúng ta nên có cùng lý do đó). Vì vậy làm sao việc nhìn xem sự khiêm nhường trong sự Giáng sinh của Chúa Jêsus có thể giúp *chúng ta*? Sự khiêm nhường của chúng ta, nếu có, thì lại dựa trên sự hữu hạn của chúng ta, sự bất toàn của chúng ta, và bản chất tội lỗi của chúng ta. Nhưng Con đời đời của Đức Chúa Trời thì không phải hữu hạn. Ngài không hề sai lầm. Và Ngài không

có tội lỗi. Vì vậy, không giống như sự khiêm nhường của chúng ta, sự khiêm nhường của Chúa Jêsus khởi đầu bằng cách khác.

Sau đây là khúc Kinh Thánh Giáng sinh yêu thích của tôi. Hãy tìm kiếm sự khiêm nhường của Chúa Jêsus trong đó:

Ngài vốn có hình Đức Chúa Trời, song chẳng coi sự bình đẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm giữ; chính Ngài đã tự bỏ mình đi, lấy hình tôi tớ và trở nên giống như loài người Ngài đã hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, vâng phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập tự. (Phi-líp 2:6-8)

Điều mà định nghĩa sự khiêm nhường của Chúa Jêsus đó là sự thật về một hành động cố ý tự đặt mình vào vai trò của một đầy tớ thấp hèn vì có lợi ích của người khác. Sự khiêm nhường của Ngài được định nghĩa bởi những cụm từ như sau:

“chính Ngài đã tự bỏ mình đi (từ bỏ những quyền lợi thiêng liêng được tự do khỏi sự lạm dụng và đau khổ)”

“lấy hình tôi tớ.”

“vâng phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập tự.”

Vì thế sự khiêm nhường của Chúa Jêsus không phải là một chủ tâm của bản chất hữu hạn, bất toàn và tội lỗi. Đó là một tấm lòng của sự toàn hảo vô hạn, tính chân thật không sai lầm, và sự tự do khỏi mọi tội lỗi. Vì có đó không cần phải có lý do để Ngài khiêm nhường. Ngài được tự do và trọn vẹn để tuôn tràn trong sự phục vụ.

Một khúc Kinh Thánh Giáng sinh khác nói về điều này trong Mác 10:45: “Vì Con người đã đến *không phải để người*

ta hầu việc mình, song để hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người.” Sự khiêm nhường của Chúa Jêsus không phải mang ý nghĩa về sự khiếm khuyết trong chính Ngài, nhưng là ý nghĩa về một sự trọn vẹn trong chính Ngài đặt mình vào chỗ của người khác vì ích lợi của họ. Đó là một sự tình nguyện hạ mình để khiến cho sự vinh hiển cao cả của Ngài sẵn có cho tội nhân vui hưởng.

Chúa Jêsus tạo ra mối liên kết giữa sự hạ mình Giáng sinh của mình và Phúc âm dành cho chúng ta: “Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các người được yên nghỉ. Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn các người sẽ được yên nghỉ. Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ nhàng” (Ma-thi-ơ 11:28-30).

Lòng nhu mì của Ngài khiến cho sự nhẹ nhàng của chúng ta khỏi những gánh nặng là khả thi. Nếu Ngài không hạ mình, Ngài sẽ không “vâng phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập tự.” Và nếu Ngài không vâng phục cho đến chết vì có chúng ta, chúng ta sẽ bị chà nát dưới sức nặng của tội lỗi. Ngài tự hạ mình xuống để mang lấy sự đoán phạt dành cho chúng ta (Rô-ma 8:3).

Giờ đây chúng ta có nhiều lý do hơn trước đây để khiêm nhường. Chúng ta hữu hạn, bất toàn, và tội lỗi, và do đó không có cơ gì để khoe khoang. Nhưng bây giờ chúng ta nhìn thấy những sự khiêm nhường khác: sự cứu rỗi của chúng ta không phải bởi việc làm, nhưng là bởi ân điển. Vì vậy sự khoe mình bị loại bỏ (Ê-phê-sô 2:8-9). Và cách mà Ngài hoàn thành sự cứu rỗi bởi ân điển đó là qua sự tình nguyện, chủ tâm hạ mình trong sự vâng phục như một nô lệ cho đến chết.

Do đó, ngoài sự hữu hạn, bất toàn, và bản chất tội lỗi, giờ đây chúng ta có hai sự thúc đẩy lớn lao khác để khiến chúng ta khiêm nhường, đó là: tự do và ân sủng không đáng

nhận lãnh nằm bên dưới mọi phước hạnh của chúng ta và một kiểu mẫu của sự tự bỏ mình, tinh thần tôi tớ chấp nhận hy sinh để sẵn lòng mang lấy hình nô lệ.

Vì vậy chúng ta được kêu gọi để cùng tham gia với Chúa Giê-su trong tinh thần tự hạ mình và vai trò đầy tớ. “Kẻ nào tôn mình lên thì sẽ bị hạ xuống, còn kẻ nào hạ mình xuống thì sẽ được tôn lên” (Ma-thi-ơ 23:12). “Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có” (Phi-líp 2:5).

Chúng ta hãy cầu nguyện cho “phẩm chất nhút nhát” này—nền tảng lớn lao cho sự cứu rỗi chúng ta và tinh thần đầy tớ của chúng ta—sẽ làm lộ diện phẩm tính này từ chỗ lặng lẽ và mặc lấy cho chúng ta áo xống của sự nhu mì trong Mùa Vọng này. “Hết thầy đối đãi với nhau phải trang sức bằng khiêm nhường; vì Đức Chúa Trời chống cự kẻ kiêu ngạo, mà ban ơn cho kẻ khiêm nhường” (1 Phi-e-rơ 5:5).

Phụ lục

Hình Bóng Cựu Ước Và Sự Đến Của Đấng Christ

Một trong những điểm quan trọng của sách Hê-bơ-rơ là hệ thống giao ước cũ về sự thờ phượng là một hình bóng được thay thế bởi Đấng Christ. Vì thế Giáng sinh là một sự thay thế của những hình bóng này bằng một thực tại. (Bạn có thể xem điều này trong Hê-bơ-rơ 8:5, chỗ nói rằng các thầy tế lễ “dâng lễ vật...chẳng qua là *hình và bóng* của những sự trên trời mà thôi.”) Hãy xem xét sáu hình bóng mà sự đến của Đấng Christ thay thế chúng bằng thực tại.

1. *Hình bóng về chức tế lễ của giao ước cũ.*

Vả lại, số thầy tế lễ rất nhiều, vì sự chết nên không giữ luôn được chức vụ. Nhưng Ngài, vì hằng có đời đời, nên giữ lấy *chức tế lễ không hề đổi thay*. (Hê-bơ-rơ 7:23-24)

2. *Hình bóng về của lễ Vượt qua.*

Hãy làm cho mình sạch men cũ đi, hầu cho anh em trở nên bột nhồi mới không men, như anh em là bánh không men vậy. Vì *Đấng Christ là con sinh lễ Vượt qua* của chúng ta, đã bị giết rồi. (I Cô-rinh-tô 5:7)

3. *Hình bóng về đền tạm và đền thờ*

Đại ý điều chúng ta mới nói đó, là chúng ta có một thầy tế lễ thượng phẩm, ngồi bên hữu ngai của Đấng tôn nghiêm trong các tầng trời, làm chức việc nơi thánh và *đền tạm thật*, bởi Chúa dựng lên, không phải bởi một người nào. (Hê-bơ-rơ 8:1-2)

Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy phá đền thờ này đi, trong ba ngày ta sẽ dựng lại! Người Giu-đa lại nói: Người ta xây đền thờ này mất bốn mươi sáu năm, mà thầy thì sẽ dựng lại trong ba ngày! Nhưng Ngài nói về *đền thờ của thân thể mình*. (Giăng 2:19-21)

4. *Hình bóng về phép cắt bì*

Chịu cắt bì chẳng hề gì, không chịu cắt bì cũng chẳng hề gì; sự quan hệ là giữ các điều răn của Đức Chúa Trời. (I Cô-rinh-tô 7:19)

5. *Hình bóng về các luật ăn kiêng*

Ngài phán rằng: Vậy chớ các ngươi cũng không có trí khôn sao? Chưa hiểu chẳng có sự gì ở ngoài vào trong người mà làm dơ dáy người được sao? Vả, sự đó không vào lòng người, nhưng vào bụng, rồi bị bỏ ra nơi kín đáo, như vậy *làm cho mọi đồ ăn được sạch*. (Mác 7:18-19)

6. *Hình bóng về các ngày lễ*

Vì vậy, chớ có ai đoán xét anh em về cửa ăn uống, hoặc ngày lễ, hoặc ngày mặt trăng mới, hoặc ngày Sa-bát, ấy đều chỉ là bóng của các việc sẽ tới, còn *hình thì ở trong Đấng Christ*. (Cô-lô-se 2:16-17)

Ý nghĩa của Giáng sinh đó là *hình thì ở trong Đấng Christ*. Tức là, lễ nghi tôn giáo thì giống như một hình bóng về một nhân vật vĩ đại và vinh hiển. Chúng ta hãy xoay khỏi cái bóng để nhìn xem nơi mặt Đấng đó (II Cô-rinh-tô 4:6). Hỡi các con cái bé mọn, hãy giữ mình về hình tượng! (I Giăng 5:21)

Phụ lục Kinh Thánh

Mục vụ Khao khát Chúa [desiringGod]

Ai cũng muốn được hạnh phúc. Website của chúng tôi được ra đời và xây dựng vì niềm hạnh phúc. Chúng tôi muốn mọi người ở mọi nơi đều hiểu và nắm giữ lẽ thật rằng *Đức Chúa Trời được vinh hiển nhất trong chúng ta khi chúng ta thỏa lòng nhất trong Ngài*. Chúng tôi đã sưu tập hơn ba mươi năm giảng dạy và viết lách của John Piper, bao gồm những bản dịch ra hơn bốn mươi ngôn ngữ. Chúng tôi cũng cung ứng một kênh hàng ngày về những nguồn video, audio, và bài viết mới để giúp bạn tìm thấy lẽ thật, mục đích, và sự thỏa lòng không bao giờ kết thúc. Và tất cả hoàn toàn miễn phí nhờ vào lòng rộng rãi của những con người được ban phước qua mục vụ này.

Nếu bạn muốn có nhiều hơn các nguồn tài liệu cho niềm hạnh phúc thật, hoặc nếu bạn muốn học hỏi nhiều hơn về công việc của chúng tôi ở Mục vụ Desiring God, chúng tôi mời bạn ghé thăm chúng tôi tại website desiringGod.org.

